

Chương 1

Hoàng Oanh chờ Honda đưa em về tận cổng:

- Chia tay hí. Mai nhớ đi học sớm nghe Mai Liên, tao cho mi coi cái ni hay lắm.

Em lườm bạn:

- Mi thì khi mô cũng có nhiều cái mới lạ, làm hơn quảng cáo thuốc cao đơn hoàn tán.

Hoàng Oanh cho xe nổ máy, nó nheo mắt nhìn em:

- Ủ, rửa mà không biết đưa mô tò mò, đưa mô năn nỉ tao để được coi đó, ơ dỉ ghê. Biết đáp lại không vừa cái miệng lém của con bạn thân, em nói lảng:

- Vô nhà tao chơi một chút rồi về.

- Thôi tao đông, tao còn nhiều việc lắm.

Em đi vào nhà lúc chị Mỹ Liên mở cửa bước ra.

Hôm nay chị chưng diện đẹp lạ, chiếc áo dài hoa đỏ mới may ôm vừa vặn dáng người thon gầy làm nổi bật làn da hồng mịn, tóc chị bới cao và cài một hoa tỉ muội bằng ngà, em suýt soa:

- Chị đi mô mà đẹp rùng rợn rửa, chị Mỹ?

Chị Mỹ Liên cười tươi như hoa sớm mai.

- Chị đi lễ, Mai Liên có đi không? Đi với chị luôn!

- Em đi rồi, em đi lễ với Hoàng Oanh từ sớm lặn.

- Rửa à, răng không đánh thức chị dậy cùng đi cho vui.

- Hồi hôm, chị đi dự sinh nhật chị Hoài Thanh về khuya quá, cho nên em để chị ngủ.

Chị Mỹ Liên nhích qua một bên nhường lối cho em vào:

- Thôi chị đi hí, Mai chịu khó ở nhà trông nhà, ba mẹ cũng vừa mới đi xong, chị Sáu đi chợ rồi.

- Dạ để em, chị đi đi.

Em đứng tần ngần bên ngưỡng cửa, nhìn theo dáng chị Mỹ Liên thấp thoáng dưới hai hàng hạnh đào trồng dọc theo lối ra cổng, màu hoa đỏ rực rỡ trên áo chị đã làm lu mờ những quả hạnh đào mọng chín trĩu nặng ngã nghiêng trước làn gió thoảng lao xao. Em nói nhỏ một mình:

- Chị Mỹ đẹp quý phái ghê.

Em nhớ đến lời Hoàng Oanh:

- Chị Mỹ Liên của mi sắc sảo dễ sợ, mấy anh chàng nhìn thấy là tim rớt lộp độp, cúi xuống lợm hết nổi.

Em cười, đấm vào lưng nó:

- Mi là chuyên viên phóng đại đó,, làm chi mà dữ rửa nờ.

Hoàng Oanh tròn mắt.

- Mi không tin hỏi mấy người học Luật coi. Tao nghe anh Thái kể, mỗi lần chị Mỹ Liên bước vô giảng đường là mọi tiếng ồn đều im bật, mọi đôi mắt đổ dồn về gương mặt

rạng rỡ của chị, dáng dấp quý phái của chị, con gái thì ganh tị, con trai thì chiêm ngưỡng.

Em gật gù:

- Kể ra được trời cho đẹp cũng thú vị mi hí, đi bên chị Mỹ Liên, tao trở thành Chung Vô Diệm.

Hoàng Oanh nhìn em đăm đăm:

- Mi nói quá đáng, mi cũng đẹp chứ bộ, nói rứa chứ tao thích vẻ đẹp dịu dàng của mi hơn, anh Bằng của tao nói, mi và chị Mỹ Liên là Thúy Vân, Thúy Kiều.

- Mấy ông anh của mi nhiều chuyện ghê.

- Đàn ông con trai ai mà chẳng rứa, mi không nghe người ta nói là "làm hoa để người ta hái, làm gái để cho người ta...phê bình" sao, chính mi mới nhiều chuyện.

Em lại thua cái miệng lém của Hoàng Oanh em đành cười hoà.

Em vào phòng thay bộ đồ mát. Nhà rộng vắng người nên càng thấy thênh thang. Gia đình em ít con, mẹ sinh năm lần nhưng chỉ nuôi được ba người: Anh Lâm bạn học của anh Bằng, đã ra bác sĩ được hai năm hiện làm việc tại bệnh viện Nguyễn Tri Phương, hai người tiếp theo một trai một gái bị bệnh, mất hồi còn bé, kể đến là chị Mỹ Liên, năm thứ hai Luật, em là con út được ba mẹ cưng nhất, hiện học lớp 12 A trường Đồng Khánh.

Ba em là thương gia, có cửa hàng bán phụ tùng xe hơi, xe gắn máy ở phố Trần Hưng Đạo. Ba bận rộn suốt ngày, tối đến mới về tới nhà, có nhiều khi ba đi Sài Gòn mua hàng cả tuần lễ, mẹ phải lên hàng thay thế ba điều khiển công việc. Nhiệm vụ của mẹ chỉ có thể cho nên mẹ thường rảnh rỗi, mẹ ở nhà làm mứt bánh, chỉ vẽ cho hai cô con gái, nhưng thú thật mà nói, em và chị Mỹ Liên đành chào thua trước cái khéo tay của mẹ. Mỗi người, mỗi ý thích khác nhau, em thích đọc sách, anh Lâm chuộng thể thao, chị Mỹ Liên ưa chưng diện, còn... say mê âm nhạc là phần của em. Ngoài giờ học ở trường, em còn là học viên dương cầm của Trường Quốc Gia Âm Nhạc, ba thường mắng yêu em:

- Con ni nhỏ nhất nhà mà khôn ác,, ưa đàn chi không ưa lại đi mê dương cầm, mua đàn cho mi lũng cả gia tài tao.

Nói vậy chứ ba cũng cố sắm cho em một chiếc dương cầm để em luyện thêm ở nhà, ba thường nói với mẹ:

- Nhờ trời mình có tiền thì cũng không nên tiếc với con làm chi, chịu nó được chừng mô hay chừng nấy, mai mốt nó đi lấy chồng biết vui buồn sướng khổ ra rắng, tội nghiệp!

Chị Sáu đi chợ về léo nhéo sau bếp:

- Cô mai ơi cô Mai.

Em chạy xuống.

- Kêu chi mà ồm rứa?

- Cô ăn sáng chưa?

- Chưa định đợi chị về nhờ chị đi mua đây.

Chị Sáu cười toe toét.

- Khởi, tui có mua cái ni cho cô, chắc chắn là cô ưa lắm.

Em nghe bụng đói cồn cào:

- Chi rửa? Chi mua cái chi cho tôi rửa? Chi Sáu lui cui lục giỏ thức ăn, lôi ra một túi ni-lông:

- Giấm nuốt chả mực, nóng hôi hổi vừa thổi vừa ăn.

Em phì cười:

- Chi ni làm còn hơn hề nữa. Ai thuê chi quảng cáo đó.

Chi Sáu cười bẽn lễn:

- Dạ mô có, tui thấy ngon thì tui nói rửa, chớ quảng cáo chi. Cô ăn thử cho mà coi. Để tôi đi lấy tô trút ra cho cô.

-Thôi được, để đó cho tui, chi lo làm thức ăn đi, trưa rồi đó. À, chi mua hết mấy rửa?

-Dạ bảy chục giấm nuốt, ba chục chả, vị chi là một trăm.

- Được , tí nữa tui sẽ hoàn tiền lại cho chi.

Chủ nhật ở nhà chẳng biết làm gì, em đi vào phòng tìm một cuốn sách để xem, đọc được vài trang, em lại chán, xếp sách lại, thơ thẩn ra phòng khách. Em mở tung hết cửa lớn cửa sổ, gió từ vườn thổi vào mát rượi vắng theo tiếng hót líu lo của bầy chim nhỏ làm tổ trên mấy tầng nhãn sau vườn.

Mới hôm qua đây, anh Lâm bảo em:

- Có tổ chim chào mào mới nở trên cây nhãn a, Mai thích không, anh leo lên lấy xuống cho.

Em đã từ chối:

- Thôi anh, để chúng sống gần với mẹ nó, với thiên nhiên. Bắt chúng nhốt vào lồng, mình vui trong chốc lát mà chúng phải khổ trọn đời, tội lắm.

Chi Mỹ Liên đã cười, chi bảo em là đạo đức giả, lý luận như bà cụ non. Nghe vậy em lại lo, em sợ chi Mỹ xúi anh Lâm lấy tổ chim đó cho chi, nên em cứ theo dặn anh Lâm hoài, làm anh cười em:

- Mai khỏi lo, Mỹ Liên nó đâu có thèm chơi ba cái thứ trẻ con đó, nó lớn rồi chớ bộ.

Em phụng phịu:

- Em cũng lớn nì.

Anh Lâm xoa đầu em

- Chà, Mai Liên của anh lớn ghê a, bằng con mèo con luôn.

Anh Lâm hay trêu mình ghê, em vừa nghĩ tới anh Lâm vừa nhìn lên cây trứng gà vươn cao bên cửa sổ. Dạo này anh Lâm cứ trực ở bệnh viện mãi , ít về nhà làm em nhớ anh ghê, trứng gà mùa này trái thật to, em sẽ hái vài quả lớn nhất đủ trong khạp gạo dành cho anh Lâm kéo để chi Mỹ Liên kéo bạn bè về hái trái hết, vì em biết, chi Mỹ và anh Lâm đều khoái ăn món này.

Chi Sáu chạy lên:

- Cô Mai ơi! Cô ngó dùm nhà chút hí.

- Chi đi mô?

- Tui chạy lên chợ mua cần tây, hồi sáng bà dặn mà tôi quên mất.

- Đi mau mà về nghe, trưa rồi đó...

- Dạ.

Ba mẹ và chị Mỹ đi đâu mà lâu ghê, em buồn thối thía, em đến bên chiếc dương cầm, kéo ghế ngồi xuống, lướt nhẹ đôi tay lên phím ngà. Tiếng nhạc thánh thót ngân vang trong phòng vắng, vương vương không gian ru em vào mơ mộng, em thấy trước mặt mình, tấm thảm cỏ xanh rờn trải rộng bao la, có tiếng suối reo róc rách, tiếng chim ca lãnh lớt trên cành, cùng đàn bướm muôn màu bay lượn bên những khóm hồng tươi rực rỡ... và em cất cao lời hát .. "nhớ hôm nào mùa xuân mới sang, muôn bầy chim ca hót vang, tung cánh nhẹ bay la đà, bướm khoe mình trên muôn cành hoa... Tiếng dương cầm còn vang thiết tha, riêng mình ta đây với ta, chìm đắm trong một giấc mơ. Đôi tay em vẫn say sưa dạo lên phím đàn, em thả hồn theo ngàn cung bậc chơi vơi, cho đến khi em cảm thấy hình như có ai đang đứng sau lưng em, đang ngắm mình từ hồi nãy đến giờ, Em ngưng đàn, có tiếng thở nhẹ từ phía cửa lớn làm em giật mình quay lại:

- O'...

Người con trai mặc quân phục đứng ở cửa nghiêng đầu chào em. Em đứng dậy:

- Ông...ông hỏi ai rứa?

Người ấy dỡ chiếc mũ lưỡi trai xuống:

- Xin lỗi cô, đây có phải nhà cô Mỹ Liên?

Em gật đầu:

- Dạ...phải rồi, mời ông ngồi chơi..

Người con trai để chiếc mũ lên bàn Salon và ngồi xuống ghế tự nhiên:

- Cô Mỹ Liên có ở nhà không hở cô?

- Dạ, chị Mỹ Liên đi lễ chưa về.

Người con trai nhìn em.

- Vậy ra cô là em của Mỹ Liên? Em gật.

- Tôi là Hoàng Minh, bạn của Mỹ Liên, còn cô...?

- Dạ ... Mai Liên.

- Hồi hôm, tôi không thấy cô trong buổi lễ sinh nhật của Hoài Thanh.

Em ngồi xuống chiếc ghế đàn:

- Dạ, chị Hoài Thanh là bạn của chị Mỹ Liên chứ đâu phải là bạn của Mai mà mời Mai.

Hoàng Minh nhìn hàng phím ngà trên đàn rồi nhìn em:

- Cô Mai Liên học đàn từ bao giờ?

Em cúi đầu bẽn lễn:

- Dạ cũng bốn năm năm ni, tại vì bận học quá, Mai chẳng tập tành chi nhiều, nên tiến không nổi.

Minh đứng dậy, bước tới cạnh em.

- Theo thiều ý của tôi, thì cô Mai Liên đàn khá lắm.

Minh đưa tay dạo nhẹ lên phím ngà đoạn đầu bản đàn quen thuộc. Em nhích sang một bên, tò mò nhìn Minh.

- Anh cũng chơi dương cầm?

Minh lắc đầu:

- Sơ sơ thôi, hiện giờ tôi đang chơi Vĩ cầm.

Em bạo dạn hơn:

- Chắc là anh đàn hay lắm?

Minh cười:

- Cô Mai Liên đang làm thầy bói đó à!

Em đỏ mặt:

- Mai đoán mà, tại anh nói anh không chơi dương cầm mà anh đàn còn được, huống hồ vĩ cầm là sở trường của anh.

Minh trở lại ghế ngồi:

- Tôi cũng chơi tài tử thôi cô Mai Liên. Nếu cô cho phép thỉnh thoảng tôi đem đàn lại đây hoà dương cầm với cô, được không cô Mai Liên?

Em ấp úng:

- Cái đó..còn tùy ba mẹ Mai.. để Mai xin phép đã.

Minh lại hỏi:

- Mỹ Liên cũng họa dương cầm với Mai Liên chứ?

Em lắc đầu:

- Dạ không, chị ấy không ưa âm nhạc...

Em nhìn mong ra cửa:

- Chị Mỹ Liên đi mô mà lâu về ghê.

Minh cầm mũ đứng lên:

- Tôi xin phép kiếu từ cô Mai Liên.

Em quay lại:

- Anh không chờ chị Mỹ của Mai về à?

- Thôi để khi khác, tôi sẽ đến thăm Mỹ và Mai Liên.

Em tiễn Minh ra cửa:

- Anh có chi cần nhắn với chị Mỹ không, để Mai nói lại.

- Cảm ơn Mai Liên, cũng chẳng có chi, nhờ Mai Liên nói lại với Mỹ Liên là có Hoàng Minh tới thăm mà không gặp.

- Dạ, để Mai nói lại.

- Cảm ơn Mai nhiều, thôi tôi về.

Em nhìn theo Minh khuất sau hàng rào tigôn, lòng phân vân lạ thường, chả biết Minh quen với chị Mỹ Liên từ lúc nào mà mặt mày trong lạ hoắc, hình như hôm nay em mới gặp anh chàng lần đầu, còn từ trước tới giờ thì em chả hề nghe chị Mỹ nhắc đến một người bạn trai nào tên Minh cả.

Em trở vào phòng khách, gieo người xuống chiếc ghế Minh vừa ngồi, suy nghĩ vẩn vơ. Chị Mỹ đào hoa ghê. Các bạn trai quen chị người nào cũng đang hoang trí thức, cũng cao ráo, đẹp đẽ....như Hoàng Minh vừa rồi đó, anh chàng có đôi mắt đẹp quá... Em mắc cỡ một mình, em úp tay vào đôi má nóng bừng bừng như vừa được hơ từ trong bếp lửa, em đang nghĩ đến Minh nhiều quá, anh chàng có cái gì đặc biệt đâu mà em lưu ý đến vậy, hơn nữa Minh là bạn của chị Mỹ cơ mà.

Có tiếng xích lô thắng trước cổng, Chị Mỹ Liên hấp tấp bước vào:

- Ba mẹ về chưa Mai?

- Chưa.

- Hú hồn.

- Chị đi đâu mà lâu rứa? Có chi mô mà hú hồn hú vía nờ.

Chị Mỹ ngồi xuống ghế tháo giày quăng ra sàn:

- Tao đi lễ ra một lần với ba mẹ. Ba bận ra hàng, còn mẹ qua đi Ấn khui hụi, mẹ dặn tao về gấp trông nhà.

- Răng chị không nói là có em ở nhà rồi.

- Tao có nói nhưng mẹ bảo mi còn nhỏ, nhà lại rộng, bữa ni ăn cướp nhiều lắm, mi không biết à.

- Rửa răng chị không về sớm với em?

- Rửa tao mới hú hồn, sợ mẹ biết mẹ la ghê. Tại tao vừa mới ra khỏi nhà thờ thì gặp Mộng Thảo rủ tao đi ciné, nó bao mà đại chi không đi, phim hay kinh khủng mi ơi.

- Thú chưa, để người ta ở nhà chèo queo rầu rĩ rầu ria ra rậm rạp!

Chị Mỹ đứng lên:

- Thôi tao đi thay áo quần đã, mẹ có hỏi nói là tao về lâu rồi nghe. Mẹ cứ sợ mi ở nhà một mình ăn cướp đến bất cóc cục cưng của mẹ đi.

- Bày đặt, làm chi có nờ.

Chị Mỹ đã thay xong bộ pyjama màu lòng trứng, bước ra:

- Thiệt mà, để tao kể mi nghe hí, mới hôm tē đây nì, bà bác sĩ Giàu mi biết không?

Ngay giữa thanh thiên bạch nhật mà ăn cướp dám vô nhà bả lột cái nhẫn hột xoàn...

- Mấy nhà nớ thì có hột xoàn để lấy chứ ăn cướp mà vô nhà mình thêm mất công, có mấy cây trứng gà là có giá mà thôi.

Chị Mỹ nói như reo:

- A mi nhắc ta mới nhớ, trứng gà nhà mình chín đẹp quá để tao đi khèo vài trái ăn chơi.

Em nhắc:

- Hái vừa vừa, để dành cho anh Lâm với đó.

Chị Mỹ nguýt em:

- Mi làm như tao là hạm không bằng.

- Em sợ chị hái hết đem lên trường phát chẩn.

- Mi làm như tao ngu lắm a.

Em nói mát:

- Chị đâu có ngu, chị chỉ hào hoa thôi, nên bao nhiêu cây trái trong vườn chị đem đi tặng hết.

- Mi đúng là mọi giữ của.

- Giữ chi mà giữ, em giữ cho ba mẹ, cho anh Lâm, cho chị và cho em chứ đâu phải riêng mình em.

- Thôi không nói chuyện với mi nữa. Dai lắm. Chị Mỹ ngoe ngáy đi ra vườn, sức nhớ đến Hoàng Minh, em gọi giặt:

- Chị Mỹ, chị Mỹ.

Chị Mỹ dừng bước, quay lại cau mày:

- Chi nữa đó bà cụ non?

- Hồi nãy chị đi vắng, có người lại thăm.

Chị Mỹ đi trở vào, ngồi đối diện em:

- Dữ chưa? Răng không để mai mốt rồi nói luôn.

Em vờ giận:

- Chị ni làm đầy góm, không nói nữa.

Chị Mỹ cười hoà, nựng cằm em:

- Thôi mà, nói cho chị nghe đi nờ.

- Chị làm tàng quá sức, mai chừ cứ ăn hiếp người ta.

- Thôi mà, tao xin lỗi rồi mà, làm bộ rúa.

Em làm vẻ mặt nghiêm một chút rồi bật cười:

- Chị đóng kịch còn hay hơn Kim Cương nữa, làm tàng đó rồi đầu dụ đó.

- Nói cho tao biết đi Mai, ai tới thăm tao khi hồi rúa?

- Một nhân vật mới mà em chưa hề biết mặt, chưa hề nghe chị nhắc đến.

- Ai mà bí mặt rúa mi, làm tao nhớ đến cuốn phim vừa xem.

- Phim chi rúa?

- Le passager de la pluie.

- Anh chàng ni có tên tuổi hẳn hoi mà, Hoàng minh, mặc đồ kaki, đại úy hình như có dấu quân y nơi tay áo.

Chị Mỹ cười cười nhìn em:

- Chà, quan sát kỹ dữ. Rồi chị nhủ mày - Hoàng Minh...Hoàng Minh mô hề.

Em ngạc nhiên:

-Ủa, bộ chi không quen à?

Chị Mỹ ngã người tựa vào mặt em, giọng ngờ vực:

- Hay là.. anh chàng muốn làm quen với mi...nên chờ tao đi vắng rồi làm bộ bước vào hỏi taom nhân thể nói chuyện với mi luôn.

Em lắc đầu nguầy nguậy.

- Không có mô...Hoàng Minh có vẻ thành thật lắm mà.

- Thì tao đâu có nói là anh chàng xảo trá đâu mà mi bênh dũ rứa nờ. Nhưng tao chắc là giả thuyết của tao đúng, thời chừ con trai có cả trăm phương nghìn kế để làm quen với con gái, mi ngây thơ lắm Mai nờ.

Chợt nhớ ra, em nhắc:

- À,em nhớ rồi, hình như hồi hôm anh chàng Minh cũng có dự tiệc sinh nhật của chị Hoài Thanh nữa đó.

Chị Mỹ bóp tay lên trán:

- À, tao nhớ rồi, anh chàng mình hồi hôm mặc civil, nghe mi nói mặc đồ nhà binh nên tao đoán không ra. Đúng rồi, tao nhớ rồi, anh chàng có nói tên Minh và xin tao địa chỉ, không ngờ anh chàng lại tìm thăm mau vậy....

Em cười:

- Ai thấy mặt chị là tim rụng xuống cầu mà, con Hoàng Oanh nó nói rứa đó.

- Ôi, hơi mô mà mi đi nghe cái miệng con lém đó. À nì Mai, Hoàng Minh tới đây đợi tao có lâu không?

- Lâu, chị đi được một chút thì ảnh tới, ảnh vừa kiếu từ vài phút thì chị về.

Chị Mỹ cười khúc khích:

- Ủa, rặng mà như đèn kéo quân rứa hè, kẻ trước người sau biết khi mô mới gặp nhau đây.

- Anh chàng hẹn sẽ đến nữa mà

- Chắc là anh ta cảm mi rồi.

- Nói bậy đi, ảnh ngồi nói với em mà cứ lóng ngóng chờ chị mãi.

- Nì Mai.

- Chi rứa chị?

- Hoàng Minh...ngó bồ trai ghê hí.

Em bối rối.

- Em... em không có ý kiến.

- Anh chàng có đôi mắt thật thông minh.

- Dạ... hình như rứa.

- Hình như chi nữa, mi mười bảy tuổi rồi chớ nhỏ nhít chi nữa, tập quan sát con trai cho quen sau chọn bạn mà giao thiệp kẻo rồi gặp tụi lưu manh lợi dụng.

Em cười chun mũi:

- Em không biết, em không thèm chơi với con trai.

Chị Mỹ lờm em một cái rồi dài, chị định nói với em một câu gì nhưng mẹ đã bước vào sân.

- Chị Sáu ơi, chị Sáu.

Em chạy ra:

- Chi rửa mẹ?
 - Kêu chị Sáu dùm mẹ, phụ anh xích lô bưng bao gạo vào.
 - Ủa, mẹ mua gạo chi mà mua hoài rửa, mới tuần trước đây mẹ có mua một bao mà.
 - Dì Ẩn để lại đó, thấy rẻ thì tao mua thêm cất đó, mát mát chi mô mà sợ.
- Mẹ bước vào nhà, đi thẳng ra sau bếp:
- Dọn cơm lên mà ăn bây, tao đói bụng quá.

Chương 2

Chiều nay thầy Trường đau, lớp em được nghỉ hai giờ Vạn Vật, Hoàng Oanh quàng vai em:

- Mai Liên, chừ mình đi mô chơi hè?

Hai đứa cùng đi men theo lối cỏ trong sân trường, em đề nghị:

- Hai mình đi ciné đi, nghe chị Mỹ tao nói có phim ở Hưng Đạo hay lắm.

Hoàng Oanh lắc đầu:

- Tao không mang tiền theo.
- Để tao coi thử.

Em mở cặp, kéo fermeture ngăn trong cùng nhìn vào rồi em cười:

- Thiệt đúng nghèo mà ham. Tao có đem tiền nhưng không đủ.
- Hai thôi về nhà tao hái ổi ăn đi, ổi nhà tao hườm rồi, ngon lắm.

Nghe nói đến ổi, em quên cả mệt nhọc:

- Ủa, mi gái đúng chỗ ngựa của tao rồi.

Nhà Hoàng Oanh xây theo lối xưa, cửa làm bằng gỗ lim đen huyền. Hai bên cửa chính là hai chiếc cột lớn có khắc câu đối chữ nho mạ đồng bóng loáng như gương. Nhà tọa lạc giữa một ngôi vườn rộng lớn, cây cối sum sê, gió thoảng đâu đây hương hoa cau, hoa lý làm thấy khỏe hẳn cả người khi bước chân lên con đường lát gạch dẫn vào vườn.

Hoàng Oanh dẫn xe theo em:

- Mi ngồi nơi ghế đá chờ tao vô cất xe hí !
- Để tao vô chào bác đã nờ.
- Mẹ tao đi đám rồi, chắc tối mới về:
- Rửa bác trai mô?
- Ba tao cũng đi nữa, anh Thái đi học, nhà còn mỗi mình anh Bằng.

Em nghĩ tới anh Lâm:

- Ủa, anh Bằng mi được về nhà à. Rửa mà mấy bữa ni anh Lâm tao cứ trực mãi không về được nơi.

- Thì anh Bằng cũng rửa, ảnh mới được về hồi trưa đó mi.

Em sung sướng:

- Chắc là anh Lâm tao cũng được về.

- Ờ, mi hỏi anh Bằng thử coi.

Em vào nhà ngồi nơi trường kỷ chờ Hoàng Oanh thay áo ngắn, anh Bằng từ ngoài bước vô:

- Kia, Mai Liên qua chơi đó à, lâu ghê anh mới gặp lại Mai.

- Tại anh không qua nhà Mai chơi. Anh Bằng ngồi xuống, đối diện em:

- Mai nói anh Lâm thì biết, trực liên miên, tụi anh thì giờ mô mà đi chơi nữa.

Lại nghĩ tới anh Lâm, em hỏi:

- À, anh Lâm của Mai có được về nhà bữa ni không hả anh?

Anh Bằng gật đầu.

- Có, nhưng Lâm bận chút chuyện, có lẽ chiều tối mới về.

Hoàng Oanh đi ra:

- Anh Bằng ơi, ra vườn hái ổi dùm tụi em với.

Anh Bằng nhìn cô em gái:

- Cứ thấy mặt tôi mô là cô sai đó.

Hoàng Oanh phụng phịu:

- Ờ, lâu lâu em mới nhờ một lần chứ bộ.

Anh Bằng nói với em.

- Mai Liên phải hiểu như ri, lâu lâu đối với Hoàng Oanh có nghĩa mỗi lần thấy mặt, vì anh ít khi được về nhà lâu lắm.

Hoàng Oanh chạy đến nhéo vào vai anh:

- Ừ.. ừ... anh nói xấu em với Mai Liên phải không, coi chừng em mét chị Mỹ Liên đó.

Anh Bằng đứng dậy:

- Chà, ai nói con gái Huế dịu dàng mô tôi không biết chứ cô em tôi dữ còn hơn là bà chẳng, một ngày véo anh đến năm mươi trận.

Em bật cười khi thấy Hoàng Oanh đấm thùm thụp vào lưng anh:

- Chọc tui hả, chọc tui hả...

Anh Bằng nắm được tay Hoàng Oanh:

- Thôi mà, đánh làm chi đau tay, đưa Mai Liên ra vườn rồi muốn hái chi anh hái cho.

Nắng chiều lọt qua kẽ lá lung linh những nụ hoa vàng.

Mấy cây ổi nhà Hoàng Oanh thật sai trái, em suýt soa:

- Ổi nhà mi to ghê, mới nhìn đã chảy nước miếng.

Anh Bằng nói với em:

- Giống xá lị đó Mai, ngon không thua ổi miền Nam, để anh hái Mai ăn thử nghe.

-Anh Bằng ơi, leo lên cao một chút nữa mới có trái chín, ổi bên dưới còn xanh hái uống.

Anh Bằng đang đưa tay bầm nhẹ những trái ổi to đong đưa trước gió:

- Anh đang lựa đây, mấy trái ni vừa chín tới, ngon lắm.

Anh Bằng quăng xuống một trái vào vạt khăn Hoàng Oanh đang căng sẵn.

- Em đưa cho Mai Liên ăn thử đi. Hoàng Oanh dúi trái ổi vào tay em cùng chiếc khăn:

- Mi ăn đi rồi giữ cái khăn dùm tao, tao xuống bếp điều khiển O Thơm nấu món cà-ri cho anh Bằng ăn một chút nghe.

Em vừa cắn miếng ổi, anh Bằng đã leo xuống, trên tay cầm thêm ba trái tròn to:

- Mai Liên ăn thấy răng?

- Dạ ngon lắm.

- Hoàng Oanh mô rồi?

- Dạ, nó ra sau bếp có việc.

- Cái con ni thiệt là, bạn tới nhà mà bỏ đi mô không biết - rồi anh Bằng đưa cho em hai trái ổi.

- Mai Liên giữa lấy, còn trái ni để dành cho con Oanh.

Em không dám cầm.

- Anh cho chi Mai mà nhiều rứa, để cho anh và Hoàng Oanh chứ?

Anh Bằng nhìn em, đôi mắt rạng ngời.

- Anh không ưa trái cây, còn Hoàng Oanh thì có cả vườn, nó muốn hái giờ mô mà không được.

Em không dám nhìn vào mắt anh Bằng, em cúi đầu mân mê tà áo. Anh Bằng bước lại gần em hơn:

- Mai Liên!

Em dạ nhỏ, em luống cuống đến tội nghiệp, hình như tiếng gọi đó của anh Bằng vương vấn một chút gì đầm ấm say mê.

- Mai Liên.

Em muốn ngẩng nhìn khuôn mặt khôi ngô của anh Bằng hồng lên dưới tàng cây xanh chập chờn bóng lá, nhưng sao em vẫn cúi đầu nhìn hoài vào bàn chân mình đang đi lên những ngọn lá vàng vô tội lăn lóc trên lối đi, em nói thật nhỏ:

- Anh Bằng kêu chi Mai rứa?

Anh Bằng chùng giọng:

- Răng tự nhiên Mai im lặng?

Em cắn môi:

- Em biết nói chi chừ, anh không hỏi chuyện gì thì làm răng mà Mai nói.

Em ngược lên bắt gặp ánh mắt anh Bằng tha thiết, anh đưa tay nhẹ gỡ một ngọn lá khô vướng lên tóc em:

- Răng Mai Liên không xoắn tóc ra, trông tự nhiên hơn.

Em đã bình tĩnh trở lại:

- Dạ, tại trời nóng quá.

- Ủ, năm ni nóng ghê Mai hí.

- Dạ.

- Minh ra sau vườn hái đào đi Mai.

Em nhìn anh Bằng.

- Đào vườn anh có trái rồi hả?

Anh Bằng cười với em:

- Ủ, đào ngọt lắm, Mai Liên cầm dùm anh tám vài căng, anh leo lên hái vứt xuống cho Mai nghe.

Em chạy theo anh Bằng, quên bằng giây phút bàng hoàng vừa qua.

- Để Mai vô kêu Hoàng Oanh nghe.

Anh Bằng nhìn về phía cửa bếp.

- Hoàng Oanh ra đó.

Hoàng Oanh chạy đến bên anh Bằng, láu táu:

- Anh hái đào nữa hả anh Bằng. Đào bữa ni ngon lắm nhưng cao quá em khèo không được, hôm qua gió làm rụng mấy trái, em lượm được ăn ngon mê luôn.

Rồi nó quay sang em:

- Đào nhà mi tốt không Mai Liên?

Em lắc đầu:

- Đào bên tao còn nhỏ mà, chưa ra trái nổi. Ổi cũng rứa mà nhãn cũng rứa, chỉ có mấy cây trứng gà là ngó được, chắc tại đất vườn tao xấu.

Hoàng Oanh trừng mắt:

- Trứng gà hả? Mai hái đem lên trường cho tao ăn với hí !

- Ủ, để tao nhờ anh Lâm hái dùm.

Hoàng Oanh lại giục anh Bằng:

- Anh Bằng, leo hái đào mau lên kẻo tối.

Anh Bằng âu yếm nhìn cô em gái:

- Mai chừ đi mô, rồi chừ sai tui đây?

Hoàng Oanh nguyền anh:

- Ở dị chưa, người ta đi làm công việc ni đặc biệt đã không cảm ơn, còn bắt bẻ nữa. Hồi con Mai Liên coi.

Anh Bằng lại nhìn em, ánh mắt vừa dò hỏi vừa triu mến.

- Hai cô ni bí mật ghê. Mai Liên nói cho anh nghe đi.

Em lúng túng tựa mình vào gốc đào, bàn tay mân mê lớp vỏ sù sì:

- Mai... Mai có biết chi mô.

Hoàng Oanh la lên:

- A, Mai Liên mi đồng lõa với anh Bằng hả? Mi làm bộ quên hồi nãy tao dặn mi hả?

Em sợ nhớ, em nói nhanh với anh Bằng:

- À, Mai nhớ rồi, Hoàng Oanh bận vô bếp làm món cà-ri đãi anh.

Anh Bằng cười:

- Hoan hô cô em gái của anh, để rồi anh sẽ thưởng cho em.

Hoàng Oanh đập đập vào vai anh:

- Thiệt nghe, quân tử nhất ngôn đó nghe, Mai Liên nhớ làm chứng hí.

Anh Bằng lắc đầu nhìn Hoàng Oanh:

- Anh đã hứa là anh sẽ thưởng mà,, nhưng đừng có gọi anh là quân tử. Em không nghe người ta nói à:"Quân tử nhất ngôn là quân tử đại, nói đi nói lại là quân tử khôn" mà trên đời nì, có ai muốn đại bao giờ.

Hoàng Oanh gạt gù ra vẻ hiểu biết, một lát nó bảo anh:

- Để anh nhắm coi nhánh nào mô nhiều trái.

Hoàng Oanh giục:

- Trời gần tối rồi, mau lên kẻo không chộ đường mô, mau lên cho con Mai Liên về chứ.

Anh Bằng bảo em:

- Mai Liên ở lại ăn cơm đã chín, thưởng thức món cà-ri đặc biệt của Hoàng Oanh xem có tuyệt diệu không?

Ánh nắng nhạt dần cho ngôi vườn càng chùng thấp bóng râm, em đưa tay nhìn đồng hồ:

- Chết, gần sáu rưỡi rồi, Mai Liên phải về.

- Ở lại ăn cơm với tao đã mi.

- Thôi, tao đâu có dặn ở nhà.

Anh Bằng hái xuống một chùm đào lớn:

- Mai Liên không ở lại ăn món cà-ri của Hoàng Oanh à?

Em đáp nhỏ:

- Dạ thôi, để khi khác, Mai phải về kẻo sợ ba mẹ Mai đợi.

Anh Bằng đưa chùm đào cho em:

- Mai Liên đem về ăn cho vui.

Hoàng Oanh nói xen:

- Nhớ cho chị Mỹ Liên ăn với nghe, kẻo anh Bằng giận đó.

Anh Bằng nhíu mày nhìn cô em gái:

- Hoàng Oanh phát ngôn bừa bãi quá, rằng em cứ nhắc đến Mỹ Liên hoài rứa.

Hoàng Oanh nheo mắt kéo tay em chạy vào nhà:

- Mai Liên ơi, anh Bằng tao muốn làm anh rể mi đó.

"Anh Bằng tao muốn làm anh rể mi đó" mấy câu nói nhí nhảnh vô tư lự của Hoàng Oanh cứ bám chặt lấy đầu óc em trên đường về nhà. Anh Bằng đang yêu chị Mỹ Liên ư ? Sao hồi nãy anh lại nhìn em bằng đôi mắt kỳ lạ vậy, giây phút êm đềm thoáng qua chỉ là tạm bợ, ánh mắt đó, môi cười đó phải thuộc về chị Mỹ Liên.

Em nghe hồn nhói đau.. dù em biết.. em hiểu lòng em chứ, tâm hồn em vẫn còn là trang giấy trắng trinh nguyên, em chưa mến ai, chưa cảm ai và chắc chắn trước buổi chiều êm ả này, em đã xem anh Bằng như người anh cả.. Nhưng hình bóng đó đã vương vấn trong tim em mất rồi sau buổi chiều kỷ niệm... giọng nói ngọt ngào và ánh mắt thương yêu đã đưa em vào một thế giới màu xanh, vùng trời của tuổi hồng, già biệt tuổi thơ theo lời suối ngân vang đêm mơ.

Em bước vào cổng, chiếc cặp trên tay trĩu xuống vì hai trái ổi và chùm đào. Hình như nhà đang có khách, em đi vòng ra sau:

- Chị Sáu, ở nhà ăn cơm chưa?

Chị Sáu đang nhắc nồi canh ra khỏi bếp:

- Dạ chưa, cô Mỹ Liên đang có khách. Bà biểu chờ cho nên tui mới nấu đồ ăn trễ ri đây sợ nguội ăn mất ngon.

- Ba tôi trên hàng về chưa?

- Dạ rồi, ông đang tắm. À, cậu Lâm cũng mới về nữa.

Chết, mãi nghĩ ngợi đầu đầu, em quên mất anh Lâm. Em bước lên nhà trên vừa lúc anh Lâm từ buồng bước ra:

- Đi học về tối rửa Mai Liên?

Em mừng rỡ:

- Anh Lâm, cả tuần ni anh không về, em nhớ anh dễ sợ.

Anh Lâm lại hỏi:

- Răng em đi học về trễ rửa?

- Dạ em nghĩ hai giờ sau nên ghé nhà Hoàng Oanh chơi, em có gặp anh Bằng, anh Bằng nói chiều ni anh về, em mừng rửa.

Mẹ đang nằm đọc truyện trên ghế xích đu, thấy em vào, mẹ nói.

- Về trễ rửa con, xuống coi thử chị Sáu làm đồ ăn xong chưa, biểu dọn cơm lên cho rồi.

- Khách của chị Mỹ chưa về mà me...

Chị Mỹ Liên lưỡng thững đi vào:

- Rồi, khách về rồi, xuống nói chị Sáu dọn cơm đi Mai.

Mẹ xếp cuốn truyện lại, đứng lên:

- Thôi để tao ra coi thử chị Sáu ram cuống có được không. Mai Liên vô thay áo ngắn đi con.

Em dạ. Ôm cặp vào phòng, chị Mỹ đi theo:

- Mai Liên.

- Chi rửa chị?

- Đố mi người khách vừa rồi mới đến thăm tao đó là ai?

- Em đâu có thấy.

- Bởi rửa tao mới đổ.

- Em chịu.

Chị Mỹ ngồi xuống giường em, đồng đưa đôi chân:

- Khách của tao mà cứ hỏi thăm mi hoài.

Em móc chiếc áo dài trên móc:

- Khách mô mà vô duyên rửa?

Chị Mỹ nheo mắt:

- Ủ, ở đó mà vô duyên, khách ni dễ thương lắm, Hoàng Minh đó, mi còn nhớ không?

Hoàng Minh, Hoàng Minh... làm sao em quên được anh chàng khả ái mặc đồ nhà binh đứng im lìm bên ngưỡng cửa say sưa nghe em dạo hết bản đàn.

-Thì bữa trước em nói với chị đó, bữa chủ nhật anh ấy có đến tìm chị mà.

Chị Mỹ kéo tay em ngồi xuống cạnh.

- Hoàng Minh hỏi thăm mi đó.

Em tròn mắt.

- Ở, em đâu có quen.

- Con ni xạo, không quen mà dạo đàn cho người ta nghe.

- Mô có, em đang đàn thì anh ta bước vô chớ bộ.

- Mai Liên nì, Hoàng Minh khen mi đàn khá, anh chàng muốn đem vĩ cầm đến hoà đàn với mi cho vui đó.

Em gật đầu:

- Bữa trước anh ấy cũng đề nghị với em như rửa.

- Rồi mi trả lời rằng?

- Em nói... để xin phép ba má đã.

Chị Mỹ đánh vào vai em:

- Con nì xưa như quả đất, có chi mô mà phải xin phép nờ. Tao chịu rồi.

Em ngạc nhiên:

- Chị chịu?

- Ủ, tao nói anh cứ đem đàn đến hoà với Mai Liên cho vui, đừng ngại chi hết à.

- Chị ầu ghê.

Chị Mỹ nhìn vào mắt em:

- Mai Liên, mi lớn tuổi rồi, lại đẹp nữa, thì phải có bạn trai chớ, con gái thời bây giờ đừng nên nhút nhát.

Có tiếng mẹ gọi:

- Mỹ và Mai mô rồi, ra ăn cơm.

Cơm nước xong, cả nhà đặt ghế ra sân ngồi hóng mát. Em rủ anh Lâm lấy đèn pin soi lên cây trứng gà hái cho em vài trái nhưng ba gạt đi.

- Anh Lâm con làm việc suốt tuần, để anh ngồi nghỉ cho khoẻ, mai rồi anh hái cho.

Em dạo thơ thẩn ngoài vườn ngắm trăng một lát rồi trở vào phòng khách. Em đến bên chiếc dương cầm, kéo ghế ngồi xuống, tiếng đàn dịu dặt ngân vang... em nhưng nhớ một bóng hình, một gương mặt.. người con trai có đôi mắt thông minh ẩn dưới hàng chân mày rậm.. Hoàng Minh. Em có thể xem Hoàng Minh là người bạn trai đầu đời được không? Chắc không được đâu, tâm hồn non nớt của em lên tiếng nói: "Hoàng Minh có vẻ lớn quá, dễ chừng hơn em cả chục tuổi, hơn nữa Hoàng Minh là bạn của chị Mỹ Liên cơ mà, thường thường đối với những người bạn của chị Mỹ Liên, em chỉ là một đứa con nít."

Anh Lâm đến sau lưng em:

- Mai Liên, nghĩ chi mà thù người rứa?

Em quay nhìn:

- Anh Lâm, ngồi đây chơi với em đi,, em có nghĩ ngợi chi mô.

Anh Lâm tựa người vào đàn:

- Bản đàn của em vừa dạo thật hay, tại sao em lại ngưng ngang? Đàn lại cho anh nghe đi.

Em cúi nhìn vào dãy phím đàn.

- Vừa rồi là bản "Le vent dans la plaine" của Chopin, để em đàn lại cho anh nghe hí.

Em say sưa theo ý nhạc chơi vui, em đắm đuối theo hồn nhạc toả lan trên cánh đồng lồng gió, em mơ hồ nghe tiếng lá vàng khô chạm nhẹ vào tóc đậu phớt lên vai... Nhạc tươi như mùa Xuân, em như làn suối len qua bờ cỏ mịn màng.. Giọng nhạc ngừng trôi, tiếp theo tiếng vỗ tay của anh Lâm đưa em về thực tại...

- Lâu không nghe Mai Liên đàn, chừ thấy Mai tiến bộ ghê.

- Thiệt không anh Lâm?

- Anh nói láo với Mai làm chi.

Chợt nghĩ đến Hoàng Minh, em nhận thấy cần phải kể chuyện Minh muốn hoà đàn cùng em cho anh Lâm nghe mới được, dù sao anh Lâm cũng là anh cả, nếu anh cho phép chắc ba mẹ cũng chịu lòng, ba mẹ có vẻ nể anh Lâm nhất nhà mà.

- Anh Lâm nì!

- Chi rứa Mai?

- Anh có biết Hoàng Minh không?

Anh Lâm nhíu mày:

- Hoàng Minh mô?

- Hoàng Minh.. anh chàng vừa mới tới thăm chị Mỹ đó.

Anh Lâm lắc đầu:

- Anh không để ý.. À, anh cũng có biết một người tên là Hoàng Minh, y sĩ Đại úy, vừa mới từ Sài Gòn đổi về làm việc cùng chỗ với anh. Anh ta chưa quen anh nhưng có quen với anh Bằng trong một chuyến công tác.

Em nói như reo:

- Chắc đúng rồi đó anh Lâm. Anh Minh bạn chị Mỹ cũng là Đại úy bác sĩ, mới quen đây thôi.

Anh Lâm nhìn tò mò:

- Mà.. mà em hỏi để làm chi rứa Mai?

Em ngập ngừng:

- Anh Lâm nì, hôm chủ nhật đó. Hoàng Minh đến nhà thăm chị Mỹ, tình cờ anh ấy nghe em đàn; anh khen hay rồi anh nghĩ ý muốn sang hoà đàn với em, anh ấy chơi Vĩ cầm đó anh.

- Rồi Mai có bằng lòng không?

-Em nói để xin phép ba mẹ đã.

-Mai Liên nhút nhát quá đi, cứ mạnh dạn lên, anh cho phép đó.

Em đứng dậy nắm lấy tay anh Lâm:

- Anh Lâm .. Ở tuổi của em.. có thể có bạn trai được chưa anh?

Anh Lâm gật đầu, giọng tự nhiên:

- Được chứ, mình giao thiệp với họ. trong sự đứng đắn và cảm thông hoàn toàn thì không ai có thể trách được - rồi anh nhìn em dịu dàng - Mai Liên, em đã.. yêu rồi à?

Em cuống quýt thật buồn cười:

- Mô có.. em .. hỏi anh rứa là tại vì chị Mỹ nói Hoàng Minh muốn trở thành bạn của em, để những lúc rỗi rảnh, anh sẽ mang đàn sang hoà nhạc với em cho vui.

Anh Lâm tán đồng:

- Rứa thì được, anh không cấm, Hoàng Minh có thể vừa là bạn của Mỹ Liên, vừa là bạn của em.. Và nếu quả đúng như Hoàng Minh hiện làm việc ở Nguyễn Tri Phương, anh chàng sẽ là bạn của anh nữa, càng thân mật thêm chứ sao.

Em đẩy nắp đàn:

- Mình ra vườn chơi cho mát, anh Lâm.

- À, để anh vô lấy đèn pin ra soi, hái trứng gà cho Mai nghe.

- Thôi anh, để mai cũng được, ba nói để anh nghỉ cho khéo mà.

Anh Lâm cười:

- Nghe em đàn bản nhạc của Chopin anh thấy khoẻ gấp mấy lần hồi nãy, hơi nhạc tươi ghê Mai hí.

- Dạ, em cũng thích bài nớ lắm.

Có tiếng ba kêu ngoài sân:

- Chị Sáu ơi, đem ghế vào rồi ra đóng cổng, khuya rồi đó. Mấy đứa lo ngủ đi.

Anh Lâm siết chặt bàn tay em:

- Thôi em vào ngủ kéo ba la, mai rồi anh hái trứng gà cho.

- Anh chưa ngủ à?

Anh Lâm đưa tay che miệng ngáp:

- Anh cũng hơi buồn ngủ rồi đây. Em đi vào phòng, chị Mỹ Liên đang nằm dài trên giường, về uể oải:

- Tâm sự chi với anh Lâm mà lâu vô hậu rứa mi?

Em ghé xuống nằm bên cạnh chị:

- Mô có, em đàn cho anh nghe mà.

- Nì Mai, chắc anh Lâm biết Hoàng Minh, anh chàng mới đổi về làm ở bệnh viện Nguyễn Tri Phương đó.

Em nghe hồn nao nao:

- Rứa à, răng em hỏi, anh Lâm nói không biết.

Chị Mỹ siết nhẹ chiếc gối ôm vào lòng:

- Chắc anh Lâm chưa biết, Hoàng Minh mới đổi về mà.

Chị Mỹ thiếp dần vào giấc ngủ, em với tay tắt ngọn đèn hồng trên bàn ngủ, bóng tối tràn ngập gian phòng. Ngoài cửa sổ, bầu trời xám đục, vàng trắng đã chìm khuất sau lớp mây dày. Gió thổi thật mạnh, trời đang chuyển mưa, trong giấc mơ, em thấy trời mưa thật lớn, em che chiếc dù màu xanh đi trên cách đồng lộng gió, gót chân em ngân vang ngàn nốt nhạc và văng vẳng bên tai, réo rất tiếng vĩ cầm.

- A, con nì xấu, có ổi có đào mà dẫu tao.

Tiếng la của chị Mỹ làm em giật mình.

Em ngồi dậy ngơ ngác:

- Chi rứa bà chằn?

Chị Mỹ Liên đang lục cặp sách của em:

- Đào ổi mô mà hấp dẫn ri Mai Liên?

Em tỉnh ngủ hẳn:

- A, em quên, hôm qua em tới nhà Hoàng Oanh hái đó.

- Rứa mà không cho tao ăn với. Thấy cái cặp mi cồm cộm tao mở ra coi chơi, ai ngờ trúng tủ, tạo tịch thu luôn nghe.

Em bước xuống giường:

- Ở, chia hai chớ bộ, em cũng chưa ăn mà.

Chị Mỹ nhìn em nghi ngờ.

- Thiệt không đó?

Em đưa hai tay lên cao:

- Trời đất chị làm như em bần tiện lắm a.

Chị Mỹ cười giả lả.

- Nói chơi đó, để tao cất tủ lạnh, trưa đi học về ăn nghe. Sáng ni tao cũng có giờ.

Hoàng Oanh đón em ở cửa lớp:

- Mô trứng gà của tao mô?

Em lắc đầu:

- Anh Lâm tao mệt, chưa hái được, mai hí.

Hoàng Oanh xịu mặt:

- Mai hoài, mai hủy, mi cứ hẹn mãi giống như chuyện "Mai ăn khỏi trả tiền" quá. Anh Lâm mi mà đau chí?

- Tao nói anh mệt chứ đau mô nờ. Thôi mi yên chí đi, nếu anh không hái, chiều tao sẽ bắc thang hái cho mi, chịu không?

Hoàng Oanh vỗ vai rủ em. Hai đứa kéo nhau ra ngoài ngồi dưới gốc cây phượng già, Hoàng Oanh thủ thỉ:

- Nì Mai Liên, nếu một người con trai nào tặng mi một món quà, mi có nhận không?

- Em ngạc nhiên nhìn nó:

- Mà.. mà ai rứa Oanh?

Hoàng Oanh không ngẩng lên:

- Có ai mô. Tao.. ví dụ mà. Mai Liên, mi trả lời câu hỏi của tao đi.

Em vẫn nhìn Hoàng Oanh chăm chú:

- Chà, bữa nì mi có vẽ trịnh trong ghê, còn bày đặt phỏng vấn tao nữa.

- Mau kéo vô lớp. Mai Liên trả lời đi.

Em nhìn lên nhánh Phượng khô có bầy chim sẻ ríu rít đuổi bắt nhau.

- Theo ý tao thì mình chỉ nên nhận tặng phẩm của người yêu thôi.

- Nếu mi chưa có người yêu và có người muốn dùng tặng phẩm trao cho mi để thay thế lời tỏ tình.. mi có nhận không?

- Tao.. tao sợ lắm.

Hoàng Oanh tỏ vẻ không bằng lòng.

- Mi trả lời chi mà giống con nít rứa.

Em cười:

- Mi làm như mi lớn lắm a.

Hoàng Oanh nói như ra lệnh:

- Cho phép mi suy nghĩ một phút, rồi trả lời đàng hoàng lại thử tao nghe có xuôi không?

Em nhún vai.

- Mi làm như chị hai tao không bằng..

Chuông reo vào lớp, em nắm tay Hoàng Oanh ra sắp hàng, cô bé có vẻ giận em, nét mặt lăm lì. Suốt hai giờ toán, Hoàng Oanh không nói với em lấy một tiếng, nó cũng không thềm dùng thước chung với em nữa mà quay sang mượn Thúy Nga bên cạnh. Gần đến giờ chơi, em viết cho Hoàng Oanh một mảnh giấy cầu hoà:

"Tao đã suy nghĩ rồi, chừ trả lời mi nghe. Nếu có người con trai nào tặng tao một món quà, tao sẽ không nhận vì tao nghĩ rằng nhận tức là mình đã yêu người đó rồi (dù chưa chắc tặng vật đó đã thay thế lời tỏ tình).. vì hiện giờ, chưa có hình ảnh mô lọt vào quả tim chì của tao cả".

Hoàng Oanh xem xong mảnh giấy, nó bật cười:

- Mi khó rửa Mai Liên?

- Mi nhiều chuyện rửa Oanh, mi hỏi thì tao nói, chứ kêu tao khó, thiệt tao không hiểu mi đó. Tại rằng khi không khi không mi lại hỏi tao cắc có rửa?

Hoàng Oanh không trả lời, nó kéo em đi:

- Thôi xí xóa chuyện ni hí, tụi mình hái me đất đá gà chơi.

- Mệt, tao đói bụng quá, xuống quán chị Tăng coi còn gì ăn không?

- Ủ, mi nhắc tao mới nhớ là sáng ni chưa ăn chi hết.

Hai giờ Triết trôi qua nặng nề, em đưa tay bóp trán.

- Đau đầu dễ sợ.

Thúy Nga ôm cặp đứng lên.

- Tao cũng nhức đầu quá. Thầy Hướng dạy Triết chi mô a, tụi C học cô Dạ Lan thú lắm mi.

Hoàng Oanh với tay lấy chiếc nón:

- Ở đó mà thú, Triết là cái món tao thờ không nổi, tao ngủi không vô, tao ớn tận xương sống luôn.

Em cũng đâm lo lắng:

-Tao sợ cuối năm rớt môn Triết quá!

Hoàng Oanh chép miệng:

- Cầu cho được vài gậy, rồi lấy môn khác bù qua. Ê, Mai Liên, tao khô cổ quá, mình đi uống nước dừa rồi về hí.

Em lại đi học về trễ, mẹ la:

- Mai Liên dạo ni hư quá, tan học thì lo mà về nhà chớ, năm nhi thi đó, liệu mà bạn bè cho lắm.

Chị Mỹ Liên nhíu mày nhìn mẹ:

- Mẹ nói nhỏ nhỏ chớ, có khách đang chờ nó mà.

Rồi chị nói nhỏ với em:

- Hoàng Minh đợi em từ khi hồi đến chứ.

Em bỗng run đôi chân:

- Trời đất, đợi em làm chi rửa, bạn của chị mà, rằng chị không ra tiếp chuyện đi.

- Chị nói chuyện từ nãy giờ rồi, Hoàng Minh có chi muốn bàn với em a.

Mẹ đỡ chiếc cặp trên tay em , dịu giọng:

- Thôi ra đi, kéo cậu ấy đợi.

Hoàng Minh đứng lên khi em bước ra cửa phòng khách:

- Mai Liên mới đi học về.

Em kéo vạt áo dài, khép nép ngồi xuống ghế:

- Dạ, anh đợi Mai có chuyện chi rứa?

Hoàng Minh nghiêng nhìn em, vầng trán anh mờ mờ mịt kỳ lạ.

- Mai Liên còn nhớ lời đề nghị của tôi hôm chủ nhật không?

Em ấp úng:

- Dạ... vù... vù anh muốn đem đàn đến hoà với Mai.. phải không? Hoàng Minh ngồi xuống cười với em:

- Đúng rồi. Mai Liên đã xin phép hai bác chưa?

Em thật thà:

- Dạ chưa nơi. Nhưng anh Lâm và chị Mỹ của Mai cho phép Mai rồi.

Hoàng Minh xoa hai tay vào nhau.

- Nếu vậy thì chắc hai bác cũng không hẹp lượng chi. Mai cố gắng xin nghe, chủ nhật ni tôi đem đàn tới.

Tự nhiên em hoảng:

- Chết, để Mai xin đã chớ.

Hoàng Minh tin tưởng:

- Thế nào hai bác cũng cho mà. Mai cứ yên chí đi, nếu hai bác không bằng lòng, tôi sẽ xách đàn về.

Em nói nhỏ:

- Mất công anh quá.

Hoàng Minh vờ không nghe thấy, anh hỏi em:

- Thường thường Mai Liên ưa đàn bản nào nhất?

Em nhíu mày suy nghĩ nhưng cảm thấy đầu óc tối mò, em nói ngập ngừng:

- Dạ, Mai thích nhiều bài lắm.. thành ra , chứ Mai không biết nói bài mô trước nữa. Mai Liên gắng lựa bản đi, tôi còn lo về tập để hoà chung với Mai Liên chớ.

Có tiếng mẹ dục chị Sáu dọn cơm sau nhà, em sợ nói chuyện lâu với Hoàng Minh lát nữa sẽ bị mẹ giảng moral, em nói đại:

- Thôi anh về tập bài Tristese của Chopin đi.

Hoàng Minh đề nghị:

- Bài đó buồn quá, nhưng Mai Liên thích thì tôi sẽ tập. Nhưng tôi có ý kiến là chúng mình nên hoà thêm bài "Tiếng Dương Cầm" nữa, bản nhạc kỷ niệm lần đầu tiên tôi gặp gỡ Mai Liên.

Em gật đầu cho xong.

- Dạ, rứa cũng được.

Hoàng Minh đứng lên:

- Thôi tôi về. Hẹn gặp Mai Liên sáng chủ nhật nghe.

Đưa Hoàng Minh đến cửa, em dặn:

- Anh đến trưa trưa ạ, Mai còn bận đi lễ khoảng hơn chín giờ mới về nhà.

Cả nhà đợi em quanh mâm cơm, chị Sáu đang sửa soạn gào mên bới cơm lên hàng cho ba, mẹ chếp miệng:

- Công biệc bận rộn quá, trưa ba tụi bây cũng không rảnh để về nhà ăn cơm nữa.

Em hỏi:

- Còn anh Lâm mô me?

- Thằng Lâm lại vào bệnh viện rồi, nhưng chắc tối nay nó về nhà khỏi trực. Thôi lo ăn cơm rồi đi nghỉ, khách chi mà trưa trờ trưa trật rửa không biết.

Em mở tủ lạnh lấy nước uống, chị Mỹ hỏi em:

- Hoàng Minh hẹn ngày mô tới hoà đàn đó?

- Sáng chủ nhật ni. Chị nhớ đi lễ sớm về nghe cho vui hí.

Chị Mỹ nhún vai:

- Chủ nhật mà ngồi bó gối ở nhà là không có tao rồi đó.

Chương 3

Hoàng Minh đang đứng cạnh em, hiên ngang trong bộ quân phục. Chiếc cằm vuông cương nghị, làn môi tươi, đôi mắt sáng ngời ẩn dưới làn đôi mày rậm, anh đưa tay vuốt những sợi tóc phiêu bồng loà xoà trước trán:

- Mai Liên đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Em vẫn ngẩn ngơ nhìn Hoàng Minh, trông anh có vẻ nghệ sĩ hơn là một quân nhân. Nắng mai hồng soi vào khung cửa, điểm hoa lên mắt, lên vai áo Minh.

Hoàng Minh mở nắp hộp đàn của anh:

- Mai Liên biết vài "Nocturne" không?

Tim em vẫn còn đập mạnh:

- Dạ biết..nhưng Mai chưa có dượt lại , bữa trước...

Hoàng Minh ngắt lời:

- Tôi nhớ chứ, bữa trước, Mai Liên dẫn tôi tập bài "Tristesse" và "Tiếng Dương Cầm" phải không?

Em gật đầu:

- Rửa răng anh hỏi Mai bài "Nocturne"?

- Bài đó tôi thích lắm, chủ nhật sau chúng ta hoà bài "Nocturne" nghe.

- Dạ để Mai tập đã. Mai còn yếu lắm.

Hoàng Minh lấy đàn và Archet ra:

- Minh bắt đầu bài "Tiếng Dương Cầm" đi Mai Liên? Mới đầu tiên mình chưa quen nhịp, Mai Liên dẫn trước đi, tôi sẽ hoà theo.

Em mở nắp đàn, em băng khuông lướt tay lên hàng phím ngà, em không còn là em nữa, em tan biến vào vùng không gian bát ngát xanh....em đi vào giấc mơ huyền

hoặc..em lạc giữa rừng thông...em chạy lên đồi cỏ.. mưa phùn rơi ướt vai non..mưa phùn kết đọng trên làn tóc tơ rồi bồi lộng gió. Tiếng vĩ cầm Hoàng Minh mơ hồ dịu dặt , em nghe cả tiếng hơi thở anh pha trộn vào những cung bậc êm đềm, thiết tha quyện vào tiếng hát em: "... nhớ đêm nào tình xuân ngất ngây, mưa phùn rơi rơi ướt vai, đi mãi tìm ai yêu đàn...bước chân lạc nơi đây chốn nào, trên lầu ai kia ngất cao, vang tiếng dương cầm thiết tha...".

Sáng chủ nhật hồng cho mộng mơ đơm trái, sáng chủ nhật đầu tiên trong đời em thôi mặc cảm cô đơn. Gió hiền hoà phát phơ tấm màn cửa thiên thanh, ve vuốt bó lay-ơn hồng khoe sắc thắm trong chiếc bình thủy tinh lấp lánh nắng thu vàng.

Bản "Tristesse" của Chopin sầu muộn thướt, khúc nhạc của biệt ly, tuyệt vọng, của tình yêu đầu đời hoen nước mắt thương đau...lòng em chùng xuống, nghẹn ngào dâng lên khoé mi, em gửi tâm hồn mình vào những ngón tay mềm xoay luân vũ từng phím ngà bật lên ngàn tiếng khóc thê lương.

Em gục đầu xuống phím đàn khi bản nhạc vừa chấm dứt, Hoàng Minh gọi khẽ:

- Mai Liên.

Em ngồi thẳng dậy, mi mắt cay cay, em cười chữa thẹn:

- Bản nhạc thê thiết quá.

Hoàng Minh trầm ngâm:

- Mai Liên thích nhạc buồn?

- Không hẳn nữa, nhưng Mai yêu bài "Tristesse" nhất.

Hoàng Minh nhìn em chăm chú.:

- Nước mắt còn đọng trên khoé mắt Mai, trông nét mặt Mai còn âu sầu lắm, nên ngưng đàn một tí cho khuây khỏa.

Em lấy tay thấm nhẹ lên mắt:

- Tính Mai chi lạ ghê, cứ mỗi lần nghe một bản nhạc buồn hay xem một đoạn phim cảm động, là Mai không ngăn nổi nước mắt...Như rửa, Mai..Mai có lãng mạn lắm không anh Minh?

Hoàng Minh tựa tay lên mặt đàn, anh vẫn nhìn em:

- Không, tại tính Mai đa sầu đa cảm đó thôi. Mà con gái là phải rửa, có đa sầu đa cảm mới sống thật với tâm hồn của mình. Tôi rất...mến những người như vậy. Dừng một lát anh bảo- Bây giờ muốn quên sầu đi, Mai Liên nên dạo một bản nhạc thật tươi.

Em chán nản lắc đầu:

- Tự nhiên, Mai không thích đàn nữa.

Hoàng Minh bước về phía salon:

- Vậy để chủ nhật sau, mình lại tiếp tục nghe Mai Liên. Đừng nên chọn nhạc buồn nữa.

Em vui vẻ nói với Minh:

- Lần nì, Mai để cho anh chọn đó.

Ánh mắt Hoàng Minh ngời sáng:

- Nhạc vui nghe.

- Tùy anh mà.

Hoàng Minh ngã lưng vào nệm ghế, suy nghĩ một lát rồi nói với em:

- Tuần sau mình hoà bài "La vie en Rose" nghe.

Em gật.

- Dạ bài đó Mai cũng thuộc.

- Tôi có nhiều bài nhạc tươi lắm,, để rồi tôi đưa cho Mai dượt trước nghe.

Em hỏi Minh một câu thật ngớ ngẩn:

- Anh không thích Mai dạo nhạc buồn hả?

Nụ cười Hoàng Minh rung nhẹ tim em.

- Mai đàn nhạc buồn thành công lắm. Nhưng chắc không bao giờ tôi quên được đôi mắt trong suốt ngây thơ của Mai chợt rướm lệ khi khúc nhạc buồn Chopin vừa dứt. Ở tuổi của Mai, khoan tìm đến nỗi buồn đã...

- Mai đâu có thích buồn, tại bản nhạc chứ ...

Hoàng Minh xếp chiếc vĩ cầm vào hộp:

- Tuần sau, mình hoà nhạc vui, nghe Mai Liên.

Em nhìn Minh tần ngần:

- Anh về à? Anh không đợi chị Mỹ của Mai à?

- Thôi cũng, đã đến giờ tôi ghé qua bệnh viện có chút việc. Hẹn Mai Liên tuần sau nghe.

Chị Mỹ vừa đi phố về:

- Kia anh Minh, ở lại chơi đã nờ.

- Mỹ Liên, đi mô về đó?

- Mỹ đi lễ rồi ghé phố luôn, anh vô nhà chơi một chút rồi về.

Em rút ra nhà sau để cho hai người nói chuyện nhưng em chỉ thấy chị Mỹ đi vào một mình:

- Hoà đàn vui không Mai?

- Dạ vui, anh Minh còn ngoài hả?

Chị Mỹ vớt chiếc xác lên bàn:

- Về rồi.

Giọng chị Mỹ hơi xẵng, chị nhìn em lơ đãng:

- Hoàng Minh tới đã lâu chưa?

Em lấy kẹp quần vội mái tóc lên cao:

- Lâu rồi chị. Hồi chín giờ rưỡi,, khi em mới đi lễ về.

- Em đi lễ với ai?

Em hơi ngạc nhiên nhưng cũng trả lời:

- Em vẫn đi lễ sớm một mình như thường lệ.

Chị Mỹ với tay lấy chiếc khăn lông rồi đi vào nhà tắm.

- Rửa à.

Sao tự nhiên chị Mỹ lại có cử chỉ lạ lùng ghê. Em có cảm tưởng như chị đang ghen với em. Hoàng Minh đến gặp em suốt cả buổi sáng, nhưng khi chị Mỹ mời anh nán lại nói chuyện với chị, anh lại từ chối...Có thể chị Mỹ đã bị chạm tự ái...mà cũng có thể chị đang...yêu Hoàng Minh. Lạy chúa, nếu con cũng cảm thấy mến thương người con trai ấy, con có phạm tội chiếm đoạt người yêu của chị mình không? Em bật chiếc quạt trần và là người xuống ghế xích đu, thời gian lặng lẽ trôi qua trong buổi trưa đầu thu im vắng...em nghe hồn mình còn vương vấn cảm giác lâng lâng dịu vợi, nâng niu đôi bàn chân lướt nhẹ trên cung nhạc bỗng bênh..thoang thoảng đâu đây lời nói ầm ầm : "Chắc không bao giờ tôi quên được đôi mắt ngây thơ của Mai rớm lệ khi khúc nhạc buồn Chopin vừa dứt. Ở tuổi của Mai, khoan tìm đến nỗi buồn đã..."

Nhưng nỗi buồn đang dần đến với em đây Minh, anh bước vào đời em thật tình cò như gió chiều mơn man sóng lúa, như ánh dương hồng tô thắm quãng đường mai...nhưng anh không phải là của em, ngọn gió chiều rồi tan biến, ánh dương hồng rồi tắt lịm đưa bóng tối u buồn vây lấp quãng đường mai.

Chị Mỹ Liên vớt chiếc khăn tắm trên bàn, nói trống:

- Dậy ăn cơm đi rồi ngủ.

Biết chị đang bức mình, em cố gượng cười:

- Đợi ba mẹ và anh Lâm đã chứ?

Chị Mỹ đi về phía phòng ăn:

- Cả nhà trưa ni không ai ăn cơm hết, anh Lâm chiều mới về, ba mẹ đi ăn tiệc.

Em đứng dậy theo sau chị Mỹ, chị Sáu đang xới cơm so đĩa:

- Trưa ni chỉ có hai cô.

Em cười:

- Nhà vắng kẻ cũng buồn chị Sáu hí.

Chị Mỹ bấu môi.

- Mi thì ngày ni vui chứ buồn chi.

Em im lặng. Chị Mỹ cũng im lặng từ đó. Em muốn nói chị đừng hiểu lầm em, nếu chị yêu Hoàng Minh, em sẽ cố quên anh ấy đi. Tại chị chứ đâu phải tại em, chị khuyên em phải nên giao thiệp với bạn trai cho quen mà, đừng cù lần, đừng ru rú mãi trong nhà làm con gái cấm cung, xưa như quả đất rồi...nhưng em vẫn ăn năn, em vẫn mang mặc cảm tội lỗi khi lỡ buông thả cho tình cảm của mình nghiêng quá nhiều về Hoàng Minh.

Chị Mỹ chỉ ăn một chén cơm rồi bỏ đĩa đứng lên, em hỏi:

- Chị ăn ít rửa?

- No rồi.

Chị xô ghế đứng dậy, em nghen ngào cúi nhìn chén cơm lơ dờ, không biết em nuốt có hết nỗi không đây.

oOo

Hoàng Minh, em không thể nào quên được anh. Ba tháng trời quen nhau với mười hai lần gặp gỡ, nắng hiền ngoan soi êm vườn lá thắm, mỗi sáng chủ nhật hồng, ngàn cung

bạc vượn cao. Những nốt nhạc quện vào nhau từng âm thanh trầm bổng cho tim em tim anh cùng rung nhẹ một cung đàn...

Em mỉm cười một mình khi nhớ đến những lời em đã viết trước đây cho Hoàng Oanh- "chưa có một hình bóng mô lợt vào quả tim chì của tao hết." Vậy mà, bây giờ tao đã thay đổi rồi đó Oanh, quả tim chì của tao đã nặng thêm vì một bóng hình, đồ mi biết ai? Thôi tao dấu, nhất định dấu, đợi cho đến khi nào mi cũng yêu, chừng đó tao sẽ "tâm sự" hết cho mi nghe. Chịu không? Bằng lòng không Oanh? Mà không chịu cũng chả được? Không bằng lòng cũng chả được nốt, vì tao nhất định dấu mi mà.

Chủ nhật nào Hoàng Minh cũng đến nhà dạo đàn với em và em có cảm tưởng như anh là bạn của riêng em mà thôi. Đúng Hoàng Minh làm cùng chỗ anh Bằng và anh Lâm. Anh Lâm có gặp Hoàng Minh một vài lần tại nhà, nhưng hình như hai người không hợp tính, nên anh Lâm chỉ bắt tay Hoàng Minh chào hỏi vài câu rồi bỏ vào nhà trong. Chị Mỹ Liên thì ít khi có nhà vào sáng chủ nhật, đó là thì giờ chị dành vào những cuộc bát phố, sắm sửa hoặc đi ci-nê với bạn bè. Có một lần, chị Mỹ mệt trong người nên đi lễ sáng xong, chị về nhà ngay. Chị gặp Hoàng Minh vừa mang đàn đến, chị mời Hoàng Minh ngồi chơi, chị nói chuyện tíu tít, chị sai em làm hai ly nước chanh cho chị và Hoàng Minh.

Em bưng ly nước ra, em vừa quay lưng thì Minh gọi:

- Mai Liên.

Em dừng lại, nhìn anh:

- Dạ.

- Mai Liên đã tập bản Nocturne chưa? Tuần trước tôi có dặn....

Em gật:

- Dạ rồi...nhưng còn hơi ngỡ, tại tuần ni Mai bận lo bài thi cá nguyệt.

Hoàng Minh đứng lên, anh thản nhiên như không có chị Mỹ Liên trước mắt:

- Minh hoà thử xem, Mai Liên.

Em thấy chị Mỹ thoáng nhú mày:

- Anh Hoàng Minh say sưa đàn quá hí,, thì ngồi nói chuyện với Mỹ đã nờ.

Hoàng Minh mở hộp đàn , so dây:

- Nói chuyện cũng rứa thôi, bây giờ mời Mỹ Liên ngồi nghe tôi và Mai Liên hoà đàn, thú hơn nhiều.

Chị Mỹ lặng người, đôi mắt đẹp của chị quắc lên, nhưng có lẽ vì lịch sự, chị gượng cười:

- Anh và Mai Liên đàn đi, Mỹ nghe đây.

Khi những cung bậc trầm bổng đã dâng lên thì hồn mình cũng chấp cánh bay theo...tiếng đàn em và Minh thánh thót rơi tròn những hạt hồng sương ngọt, từng sợi tơ vàng quăn quít bên nhau..em quên hết thực tại, Minh quên hết thực tại, chỉ còn thể giới của âm thanh ru hai đứa lâng lâng, ru hai đứa chơi vơi vào ý nhạc trữ tình...

Chị Mỹ Liên đã ra khỏi phòng khách tự bao giờ, tiếng reo của anh Bằng đưa em rời giấc mơ xanh:

- Ủa, Hoàng Minh, ông tưởng quen với Mai Liên hồi mô rứa?

Anh Lâm bước vào sau:

- À, tôi quên nói chuyện với ông, Hoàng Minh cũng là bạn của Mỹ Liên và Mai Liên nhà tôi đó.

Hoàng Minh cười:

- Chủ nhật tôi cũng đến hoà đàn với Mai Liên.

Anh Bằng liếc nhìn em rồi nói với Hoàng Minh:

- Hèn chi sáng chủ nhật là ông biệt tích, lại nhà rủ đi chơi cả chục lần không gặp.

Em cảm thấy khó chịu vì sự hiện diện của anh Bằng hình như anh có vẻ không thích em ngồi gần Hoàng Minh, nét mặt anh đăm đăm và bấy giờ không thèm hỏi em một tiếng nào, em nói với Hoàng Minh:

- Thôi để Mai nghỉ sớm một bữa, anh tới nói chuyện với mấy anh nó nghe.

Em đi ra vườn, nhặt mấy đoá hoa ngọc lan rụng vương vãi trên lối đi. Những cánh trắng thon mềm còn phảng phất hương thơm, em cài hoa lên tóc rồi leo lên ngòai trên một cành ổi thấp, ngược nhìn những tán lá xanh xanh lung linh bóng nắng. Ổi vườn nhà em còn nhỏ xíu, chắc phải chờ đến mùa ổi sang năm mới có thể ăn được, nhẵn cũng vậy, năm nay trái ra ít và bằng đầu ngón tay, chẳng ai chịu lòng, nên đành làm mồi cho lũ chim hoang. Nhà chỉ còn mấy cây trứng gà là tốt, nhưng xui ghê, em lại ghét ăn giống trứng gà, mùi vị đã lạt lẽo vô duyên lại còn dây bẩn cả miệng.

Em nhìn về phía phòng của mình, chị Mỹ Liên vừa hiện ra bên tấm màn cửa sổ màu xanh, chợt quay phắt vào khi thoáng thấy em đang vắt vẻo trên cành ổi. Em thở dài, thật chị Mỹ chẳng bao giờ chịu hiểu em, làm sao mà kiểm soát được những rung cảm chân thành của con tim, chị yêu Hoàng Minh thì em cũng có thể yêu Hoàng Minh được chứ, em nào muốn tranh dành người yêu với chị, còn Hoàng Minh nữa, biết đâu anh chỉ xem em và chị Mỹ như hai người em gái mà thôi.

Anh Bằng ra vườn tìm em, anh gọi thật lớn:

- Mai Liên!

Em hốt hoảng nhảy xuống đất:

- Trời, anh làm Mai hết hồn.

Anh Bằng vúi một nhánh cây:

- Răng hồn Mai Liên mau hết rứa?

Em rùng đôi vai:

- Mai..tưởng ma.

Anh Bằng phá lên cười:

- Mai Liên nhát gan quá, ban ngày làm chi có ma.

Em quả quyết:

- Có chứ anh, nửa trưa đứng bóng ma hay hiện ra lắm.

Anh Bằng lại nhìn em cười, ánh mắt nửa chế diễu nửa đăm ăm thương yêu. Nhưng em không còn xao xuyến như buổi chiều nào gặp anh bên vườn nhà Hoàng Oanh nữa, phải chăng hình ảnh Hoàng Minh mới đích thực là bóng mát ru mềm hồn em.

Em hỏi anh Bằng:

- Anh Hoàng Minh về rồi hả anh?

Anh Bằng trả lời một cách miễn cưỡng:

- Chưa, đang nói chuyện với Lâm.

Rồi anh lại hỏi em:

- Mai Liên quen Hoàng Minh đã lâu chưa?

Em không dấu diếm:

- Dạ mới đây thôi, nhưng anh Minh là bạn của chị Mỹ chứ không phải của Mai mô.

- Rửa mà ngó anh chàng tâm đầu ý- hiệp với Mai ghê hí.

Em hiền lành:

- Dạ tại vì anh Minh và Mai đều say mê âm nhạc.

- Răng lâu quá không thấy Mai qua chơi với Hoàng Oanh.

- Mai bận lắm, lại không có xe. Hơn nữa hai đứa gặp nhau ở lớp hàng ngày mà bày đặt thăm viếng làm chi.

Anh Bằng nhìn lên cành ổi, ngắt một nhánh lá xoay tròn trong tay:

- Anh vẫn hằng mong Mai Liên qua nhà chơi để anh được cái hân hạnh hái ổi hái đào cho Mai. Mai nì, cây xoài nhà anh cũng ra trái to ghê, mấy cô chắc ưa món xoài xanh chấm nước mắm đường lắm hí.

Em nuốt nước miếng, em quen thói nhõng nhẽo với anh Lâm:

- Anh khoe làm Mai bắt thèm, rửa mà anh không hái cho Mai.

Anh Bằng nói thật nhỏ:

- Bởi rửa anh mới mong Mai qua.

Em phụng phịu:

- Mai không rảnh nơi.

Có tiếng anh Lâm gọi.

- Mai Liên ơi!

Bỏ mặc anh Bằng bên cây ổi, em dạ lớn rồi chạy vào phòng khách. Anh Lâm đang tiễn Hoàng Minh ra cửa.

- Anh Hoàng Minh từ giã em đó.

Em nhìn Hoàng Minh, Hoàng Minh nhìn em:

- Hẹn tuần sau gặp lại Mai Liên.

Lại thêm bảy ngày mong nhớ, em xuyến xao:

- Dạ anh về, để Mai vô kêu chị Mỹ Liên.

Hoàng Minh xua tay:

- Thôi, nhờ Mai Liên nói lại dùm cũng được.

- À, tuần sau mình hoà lại bài Nocturne nghe, sáng nay mình đàn ít quá, vả lại tôi thấy Mai Liên chưa được rảnh lắm.

Em bào chữa:

- Tại Mai bận học thi cá nguyệt mà. Tuần tới Mai sẽ cố gắng.

Chương 4

Lễ sinh nhật của chị Mỹ Liên được tổ chức thân mật tại phòng khách nhà em. Chị mời toàn bạn bè của chị nên em chẳng quen ai, hình như có cả Hoàng Minh nữa. Em giúp chị Sáu rửa rau và sắp đồ ăn vào đĩa, áo quần xốc xếch khiến chị Mỹ phải kêu lên:

- Ngó Mai Liên tề, bỏ đó cho chị Sáu, lên sửa soạn đi chớ, các bạn của chị gần đến rồi đó.

- Thôi, chị cho em xin đi, em không ra mô. Bạn của chị lạ hoắc.

- Lạ chi mà lạ, có chị Minh Hằng, chị Cẩm Phương, thế nào họ cũng hỏi thăm em mà.

Em lấy dao gọt khoai tây:

- Thì khoan đã, để em giúp chị Sáu một chút kéo tội, từ sáng đến chừ chị làm việc luôn tay.

- Me cũng làm với chị ta chớ bộ.

- Me chỉ cách làm thôi, rồi mẹ sang nhà O Hiến, chắc tối ni me về trễ, me dặn em rửa.

Chị Sáu nhắc chiếc nồi to trên bếp xuống, mồ hôi nhuế nhoei:

- Cô Mai, cô Mai, múc ba đĩa dùm tôi một tí, tôi còn lo mấy con gà quay nữa.

Chị chạy đến lò ga, dỡ nắp ra nhìn, mặt mày nhăn nhúm.

- Trời ơi, mai chừ mà chẳng thấy vàng.

- Em nhắc:

- Thì vặn ga lên một tí.

Chị Mỹ Liên quay lên nhà trên:

- Mau lên chơi với chị nghe Mai Liên.

- Dạ, anh Lâm mấy giờ về chị?

-Anh nói với chị trễ lắm là bảy giờ.

Em sắp xà lách ra đĩa, rồi xắc cà chua thành từng khoanh sắp chung quanh:

- Chị Sáu, tui gọt khoai tây xong rồi nì, răng chưa chịu chiên đi.

Chị Sáu lại nhờ:

- Tui bắc chảo rồi nời tề, cô làm ơn chiên dùm tui một xí, tui còn chặt mấy con gà nì, sợ trễ rồi cô Mỹ la.

Em nhăn mày:

- Thôi chị ơi, chị nhờ chi mà nhiều rửa, tui mệt lắm rồi để tui đi tắm cái đã.

Chị Sáu năn nỉ:

- Thôi mà cô, cô chiên dùm tui một chút mà.

Thấy gương mặt chị méo mó đến tội nghiệp, em nói:

- Tui chiên cháy ráng chịu nghe.

Em trở về phòng nằm đọc sách, chị Mỹ đi vào:

- Anh Lâm mới gọi điện thoại về, anh nói:

Anh bận một ca mổ nghiêm trọng, chắc không về dự lễ sinh nhật của chị kịp, Mai Liên nờ.

Em ngồi dậy:

- Rửa à, buồn ghê hí.

Có tiếng đoàn xe tắt máy rộ ràng trước sân, chị Mỹ chạy ra:

- Chắc các bạn của chị đến. Mai Liên mau ra nghe.

Em xếp tờ báo úp lên mặt, nằm im lắng nghe tiếng nhạc từ chiếc máy Akai ngân vang dịu dặt ngoài phòng khách...tiếng nói chuyện lao nhau xen lẫn tiếng cười trong trẻo đưa em vào giấc ngủ chập chờn...chị Sáu ngập ngừng lay nhẹ vai em:

- Cô Mai, cô Mai.

Em hất tờ báo sang một bên:

- Chị kêu chi rửa, Mai chừ mệt bắt chết, để người ta ngủ một tí nờ.

Chị Sáu rụt rè:

- Cô Mỹ biểu tui vô kêu cô, bắt đầu tiệc rồi.

Em ngồi lên:

- Để tui ăn sau cũng được mà.

Chị Sáu nài nỉ:

- Cô ra để cô Mỹ la tôi chừ.

Em chải sơ mái tóc, mặc chiếc áo dài lụa vàng rồi bước ra phòng khách.

Tiếng chị Minh Hằng kêu:

- Mai Liên nơi tề, biểu diễn một bản đàn đi cô bé. Có tiếng một người bạn trai của chị Mỹ:

- Nghe đồn em của Mỹ Liên đàn hay lắm.

Em luống cuống, em mỉm cười, em e ấp ngồi xuống chiếc ghế ngoài cùng, một tiếng nói ấm êm thoảng nhẹ bên tai:

- Mai Liên, nãy giờ anh đợi Mai Liên muốn...chết luôn.

Em ngược nhìn Hoàng Minh, mắt long lanh dưới ánh đèn như hai vì sao sáng:

- Mai Liên làm chi ở nhà trong mà lâu rửa?

Em đáp nhỏ:

- Mai ...phụ chị Sáu làm bếp.

- Nãy giờ, thức ăn đã dọn lên rồi, rặng Mai Liên không ra, Mai Liên quên...là hôm nay có anh à...Anh chờ Mai Liên dài cả cổ.

Em cười không nói dù em rất muốn nói rằng "Hoàng Minh ơi, thật anh mong em hơn cả chị Mỹ nữa sao?"

Mỹ Liên mời tất cả ngồi vào bàn. Các bạn của chị Mỹ cứ xôn xao.

- Phải thưởng thức tài nghệ của cô Mai Liên trước, rồi hãy tính chuyện nhập tiệc.

- Ủ, đúng đó, Mai Liên đàn một bản cho các anh chị nghe đi Mai Liên.

Em ngồi lặng thinh, cúi đầu:

- Em...em không thuộc bài chi hết.

Chị Mỹ Liên đến bên chiếc dương cầm, mở nắp ra:

- Mai Liên chịu ý các bạn của chị chút nờ, ngày vui của chị, Mai Liên đừng từ chối mà xui chị chứ.

Hoàng Minh ngồi cạnh em nói vào:

- Mai Liên mạnh dạn lên đàn đi, sợ chi.

Em xây ra anh:

- Mai ngại quá, Mai chưa dượt trước bài chi cả.

- Mai đàn bài "La vie en rose" tặng Mỹ Liên là hợp với ngày ni lắm.

- Mai..Mai quên mất một đoạn.

Hoàng Minh nói có vẻ tiếc:

- Giá biết trước có Mai Liên đàn,, anh đã mang vĩ cầm theo phụ họa.

-Dạ, Mai đâu có ngờ.

Các bạn của chị Mỹ Liên lại dục:

- Mau lên Mai Liên!

Chị Minh Hằng cầm tay em kéo lên:

- Thôi đứng lên cô bé, ngày vui của Mỹ Liên mà.

Em đành đứng dậy, nói lí nhí:

- Em xin đàn bản...

Em nhìn về phía Hoàng Minh, anh âu yếm nhìn lại em, mỉm cười khuyến khích. Em nghe lời Minh đàn bản "La vie en rose" để tặng chị Mỹ Liên.

Sau tràng pháo tay nồng nhiệt, em ngồi xuống bên những phím đàn trắng nuốt, lướt nhẹ đôi tay... em đàn một cách miễn cưỡng, em đàn không chút say mê, em đàn quen thuộc như cái máy...

Những âm thanh đã trở nên lạc lõng, từng cung bậc bỗng trầm sao cô lẻ buồn tênh..

Nhưng rồi cũng đàn được hết bài, em nhận được rất nhiều tiếng khen nhưng em vẫn không vui bằng khi nghe lời phê bình thành thật của Hoàng Minh.

- Hôm nay Mai Liên đàn hơi lúng túng, chắc tại đông người lạ quá rồi Mai xúc động phải không?

Em ngồi xuống ghế:

- Dạ, có lẽ rứa.

- Mai Liên phải tập lần cho quen đi, đến khi tốt nghiệp Mai Liên cũng phải biểu diễn trước đám đông vậy.

Bữa ăn diễn ra trong bầu không khí thân mật. Đến giờ cắt bánh, mọi người lại đề nghị ra mục hát xướng tặng chị Mỹ Liên. Anh Lâm cũng vừa về đến, có cả anh Bằng nữa. Vừa thấy em, anh Bằng vồn vã hỏi:

- Mai Liên, mai chừ vui chớ?

Em thản nhiên dạ nhỏ. Bên cạnh em đã có Hoàng Minh rồi, em nào còn để ý đến ai nữa.

Anh Bằng lên tiếng:

- Tôi xin long trọng giới thiệu với quý vị, trong số bạn bè của Mỹ Liên hiện diện hôm nay, có một người hát rất hay, vậy tôi xin đề nghị người đó hãy hát tặng Mỹ Liên một bài- đó là anh Hoàng Minh.

Những nụ cười, những đôi mắt đổ dồn về phía Hoàng Minh, em bắt gặp đôi mắt long lanh của chị Mỹ Liên như hai hạt ngọc trai sáng ngời.

Hoàng Minh nói nhỏ với em:

- Mai Liên đệm dương cầm cho anh, nghe.

Em vui vẻ gật đầu. Hoàng Minh đứng lên:

- Tôi xin hát bản "Hoài cảm" của Cung Tiến để tặng Mỹ Liên, với tiếng đệm dương cầm của Mai Liên.

Em cũng đứng lên cùng Hoàng Minh bước đến bên đàn. Giọng Hoàng Minh ấm và buồn như từng buổi chiều lang thang u hoài đếm lá thu mưa "... lòng cuồng điên vì nhớ, ôi đâu người...đâu ân tình cũ, chờ hoài nhau trong mơ nhưng có bao giờ thấy nhau lần nữa. Một mùa thu xa vắng..."

Em trở về bàn, các bạn chị Mỹ lần lượt lên hát mừng sinh nhật thứ hai mươi mốt của chị. Anh Bằng tìm cách kéo Hoàng Minh ngồi xa em ra, anh cứ gọi mãi:

- Hoàng Minh, ngồi một chỗ hoài rứa, tới đây nhập bọn với tụi này nói chuyện chơi cho vui nờ.

- Hoàng Minh, có chuyện bí mật, tới đây tao nói cho nghe.

Cạnh anh Bằng anh Lâm lặng lẽ nhìn em ríu rít bên Hoàng Minh bằng ánh mắt thông cảm sâu xa. Anh cứ thúc vào hông anh Bằng:

- Mi ồn ào quá đi, để Hoàng Minh tự do nờ.

Có lẽ hơi chột dạ, Hoàng Minh đành bước về phía dãy bàn anh Lâm sau khi nói khẽ với em:

- Mai Liên chờ anh một tí nghe!

Chị Mỹ đến bên em:

- Mai Liên, vào nói với chị Sáu lấy thêm nước đá đi.

Em đi vào nhà trong sai chị Sáu lấy thêm đá. Rồi em bước ra vườn, em đi lang thang trên con đường sỏi trắng dẫn về phía cổng; trong phòng khách, tiếng đàn hát tươi vui vẫn tiếp tục rộn ràng. Em nghe hơi nhức đầu, em thẩn thờ đến ngồi bên thành hồ nuôi cá, nhìn đắm đắm vào mặt nước long lanh phản chiếu ánh sao trời, tiếng chân người lao xao trên lối sỏi, gió nhẹ cuốn những cánh lá vàng xô đuổi nhau bay...

- Mai Liên.

Em giật mình:

-Ơ....

Giọng Hoàng Minh thật chùng:

- Anh đây.

Em ôm hai tay trên ngực.

- Chúa ơi, anh làm Mai hoảng vía.

Hoàng Minh đến ngồi bên em:

- Răng tự nhiên Mai Liên bỏ ra đây ngồi rứa?

- Mai cảm thấy nóng nực, nhân tiện chị Mỹ sai vào lấy đá, Mai trốn ra đây cho thoải mái.

Hoàng Minh nhìn em.

- Không có Mai Liên, anh cũng chẳng thích ngồi trong đó. Mai Liên nì, Mai Liên không giận anh chứ?

Em nhú mày ngạc nhiên:

- Giận? Mà giận chuyện chi rứa?

Hoàng Minh cười thật dễ thương:

- Hồi nãy vì lịch sự, anh phải tới bàn anh Lâm và anh Bằng, để Mai Liên ngồi một mình, anh không yên tâm chút mô hết. Rồi thấy Mai Liên bỏ vào nhà trong, chờ hoài không thấy Mai Liên ra, anh ngồi lại không yên, anh bỏ ra vườn đi lang thang, không ngờ gặp Mai Liên, Mai Liên đừng nói dối anh nghe.

- Nói dối chi anh?

- Nói dối..là Mai Liên không giận anh đó.

Em lắc đầu nhanh:

- Thiệt mà, Mai không giận chi anh hết ạ.

Hai đứa yên lặng ngồi bên nhau. Không gian như chìm đắm. Thời gian như ngừng trôi.

- Mai Liên.

- Dạ.

- Mình quen nhau được bao lâu rồi, Mai Liên có nhớ không?

Em ngập ngừng:

- Dạ...cũng hơn nửa năm.

- Anh có cảm tưởng như chúng mình đã quen nhau từ muôn kiếp trước.

Em cúi đầu, mân mê làn men trắng lát trên thành hồ. Mặt em nóng bừng, tâm hồn em xao xuyến kỳ lạ, Hoàng Minh chợt nắm lấy bàn tay em:

- Mai Liên.

Em run lên:

- Dạ. Anh kêu chi Mai?

Lời Hoàng Minh chất ngất đắm say:

- Anh muốn nói với Mai là, đời anh không thể thiếu được Mai.

Em lạc vào giấc mơ hồng khi Hoàng Minh nâng bàn tay em lên môi:

- Mai Liên, hãy trả lời anh đi, hãy nói rằng Mai cũng yêu anh đi.

Sự việc xảy ra đến quá đột ngột em sửng cả người. Hoàng Minh là bạn của chị Mỹ Liên kia mà sao anh lại yêu em, lạ lùng hơn nữa là chị Mỹ Liên đẹp hơn em, khôn ngoan lịch thiệp hơn em gấp bội, Hoàng Minh ơi, anh đã hỏi kỹ lòng anh chưa?

- Mai Liên, nói đi em.

Em lại boàng hoàng:

- Mai...Mai..anh Minh, anh nói thiệt hả?

Hoàng Minh tha thiết:

- Mai đừng hỏi vậy mà anh buồn, chuyện trăm năm đâu phải là chuyện chơi. Chưa bao giờ anh thật với lòng anh bằng lúc này.

Tim em đập thật mạnh, môi em cuống lại, em không nói được một câu nào, Hoàng Minh mân mê những ngón tay thon mềm của em.

- Mai Liên bắt anh chờ lâu rửa, nói đi Mai.

Các bạn chị Mỹ Liên túa ra sân, tiệc tan hồi nào em và Hoàng Minh không hay không biết. Ánh đèn pha chớp chớp từ những chiếc Honda vừa nổ máy càng làm em ngồi chết sửng bên Minh. Trời ơi, nếu mà mọi người thấy được em và Hoàng Minh đang ở cạnh nhau giữa một nơi vắng vẻ như thế này, chắc là em mắc cỡ đến chui xuống đất, không dám nhìn mặt một ai đâu. Hoàng Minh vẫn thản nhiên.

- Các bạn Mỹ Liên đang về kìa, mình nên đến với họ một chút.

Em vẫn ngồi yên như tượng đá, Hoàng Minh dìu vai em đứng lên:

- Đi với anh.

Em đứng dậy, vuốt thẳng nếp áo dài:

- Thôi, Mai dị lắm. Anh cho Mai vô nghe.

Em dợm bước nhưng bàn tay Hoàng Minh đã giữ em lại:

- Mai Liên chưa trả lời anh.

Em hứa bừa:

- Ngày mai, Mai sẽ trả lời anh.

- Sáng hai chiều?

Em nói đại:

- Chiều. Thôi Mai vô bằng ngã sau nghe, anh đừng giữ nữa đó.

Hoàng Minh siết chặt tay em trước khi buông ra:

- Chúc Mai Liên đêm nay ngủ ngon, nhiều mộng đẹp và... nhớ nghĩ đến anh nghe.

Chương 5

Em không thể nào ngủ được khi bao nhiêu ý nghĩ đang quay cuồng trong trí. Hoàng Minh ơi, em không thể dối lòng em được nữa, anh là người con trai đầu đời chiếm trọn cảm tình em. Nhưng ngày mai biết trả lời sao với anh đây khi em vẫn còn mang mặc cảm có lỗi cùng chị Mỹ. Nhờ chị Mỹ mà em quen biết anh nhưng rồi vì em mà chị Mỹ đã mất anh, em có còn xứng đáng để gọi chị Mỹ bằng chị nữa không?

Sao em khổ đến thế này, giá chị Mỹ xem anh như tất cả những người bạn trai khác, thì giây phút này, em là người còn gái hạnh phúc nhất trên đời. Nhưng em đã nhìn thấy vẻ ghen hờn trong ánh mắt chị Mỹ, nét buồn bã phảng phất trên gương mặt yêu kiều khi chị bắt gặp anh và em quyến luyến bên nhau...thì em làm sao mà yên tâm hưởng hạnh phúc được khi hạnh phúc đó phải thuộc về chị, em là một kẻ chiếm đoạt, một người em ích kỷ chỉ biết nghĩ đến sung sướng cho riêng mình.

Em ngồi dậy chán nản dựa lưng vào tường, nhìn ra khung cửa sổ loang loáng ánh trăng khuya.

Em là bóng trăng cô đơn ngoài song cửa, giờ này chắc Minh đã ngủ say, không biết anh có thao thức nhìn trăng giải bên thềm mà nhớ đến em không?

Em bước xuống giường, đi thật nhẹ ra phòng khách. Cả nhà đã yên ngủ, chiếc đồng hồ treo trên tường buông hai tiếng ròi rạc ngân dài trong tĩnh mịch đêm khuya...tâm hồn em chợt thanh thoát, trí não em bỗng tươi mát lạ lùng, em đến bên chiếc dương cầm, ngồi lên ghế nhỏ, giờ nắp lên và gục đầu xuống hàng phím trắng.

Em ngồi như vậy thật lâu và hình như trong cơn mơ màng em thấy Hoàng Minh đang đứng cạnh em, hơi thở anh ngọt ngào, tiếng hát anh trầm buồn như sương mờ giăng mắc không gian: "Lòng cuồng điên vì nhớ ôi đâu người đâu ân tình cũ...chờ nhau hoài cổ nhân ơi, sương mờ che kín nguồn đời, hẹn nhau một kiếp xa xôi, nhớ nhau biết bao giờ người..."

Những ngón tay em mộng du lướt trên phím đàn...cho đến khi có tiếng gọi nhỏ sau lưng em:

- Mai Liên!

Em quay lại:

- Me...me chưa ngủ?

Me dịu dàng vuốt tóc em:

- Me thức giấc vì tiếng đàn của con, Mai Liên, con có chuyện gì buồn mà giờ ni chưa ngủ?

Em lắc đầu:

- Mô có....tự nhiên con thấy khó ngủ, con không buồn gì hết a.

- Mai con có giờ học không?

- Dạ me đừng lo, ngày mai con nghỉ học hai giờ đầu.

Me có vẻ không bằng lòng:

- Dù có nghỉ hai giờ đầu, con cũng không nên thức khuya như rứa, hại sức khỏe lắm. Con biết chừ đã mấy giờ rồi không?

Em đứng dậy, rời khỏi chiếc dương cầm.

- Gắng ngủ cho khỏe, ở tuổi của con đừng nên suy nghĩ nhiều.

Me âu yếm vuốt nhẹ lưng em trước khi trở về phòng riêng. Em lại nằm trên giường thao thức không ngủ được, em ngồi dậy bật ngọn đèn trên bàn viết, mở hộp tủ lấy tập nhạc Hoàng Minh cho mượn tuần trước, hát nho nhỏ một mình...em lại nhớ đến mấy câu hát trữ tình trong bài Hoài cảm "lòng cuồng điên vì nhớ...ôi đau người đâu ân tình cũ...." lòng em cũng đang cuồng điên vì nhớ anh đây Minh, sao vừa mới gặp anh mà em tưởng chừng xa nhau mấy buổi, thế mới biết mỗi tuần gặp nhau một lần mà em đã thấy ngút ngàn nỗi nhớ mong. Em lại nhìn bức tượng Đức Mẹ Đồng Trinh đặt trên đầu tủ, nét mặt mẹ dịu hiền, ánh mắt mẹ bao dung. Em chấp tay cầu nguyện: "Lạy Mẹ, xin Mẹ xóa bỏ dùm mặc cảm tội lỗi trong con, con đang yêu Hoàng Minh, con không thể dối lòng mình được Mẹ ời! "

Đến gần năm giờ sáng, em mới chợp mắt được và quả đúng như lời mẹ đoán, dù được nghỉ hai giờ đầu nhưng em vẫn đến trường với đôi mắt ngái ngủ, vẻ mặt bần thần đến nỗi Hoàng Oanh phải quở:

- Trời đất, mặt mày mi rãng mà ngó dễ sợ, Mai Liên!

- Dễ sợ chi?

- Ngó như con ma điên nhác ngủ a.

Em vén mái tóc loà xoà:

- Tại khi hôm tao thức khuya quá.

- Mai gạo bài hả?

Em dối nó:

- Ừ, tao phải phụ chị Sáu dọn dẹp, rồi...mệt quá tao không ngủ được.

Hoàng Oanh cầm lấy tay em:

- Mi bữa nay ốm lắm Mai Liên nọ, lo mà giữ gìn sức khỏe để học thi chứ.

- Thường ngày tao vẫn ngủ sớm mà..

- Chừ mi đã thấy khỏe chưa?

- Tao không mệt chi hết a.

Nói vậy chứ em vẫn bần thần đã dợt suốt hai giờ toán. Mặc cho ai nói ai nghe, em lim dim đôi mắt nhìn mãi xuống mặt bàn cho đến khi chuông reo tan học.

Buổi chiều em đi học về nửa mừng nửa lo khi thấy Hoàng Minh đứng chờ em ngay cổng trường. Hình như anh từ bệnh viện về thẳng đây nên trông anh có vẻ mệt mỏi, tóc rối bờ phờ, vàng trán cao lấm tấm mồ hôi.

- Mai Liên.

Em dừng lại nhìn Hoàng Minh mỉm cười.

Hoàng Oanh đi bên cạnh tò mò:

- Ủa ông ni quen với anh Bằng tao nì, bộ mi cũng quen hả Mai Liên?

Em lại bịa:

- Anh ấy là bạn của anh Lâm tao nữa mà, chắc anh muốn nhắn chi với tao đó. Mi đi về trước đi hí.

Hoàng Oanh dẫn xe ra trước, Hoàng Minh đến cạnh em:

- Mai Liên.

Em ôm chặt chiếc cặp vào ngực trần an sự hồi hộp:

- Anh Minh mới đi làm về đó hả?

- Ừ, anh nôn quá, anh không kịp về nhà nữa.

- Nhưng em phải về nhà kéo ba mẹ trông.

Hoàng Minh đi chậm chậm bên em:

- Sở dĩ anh đến trường đón Mai Liên là vì anh chỉ muốn gặp riêng Mai mà thôi, bây giờ Mai đổi về nhà thì hoá ra công anh thành dã tràng rỗng.

Em lại ngớ ngẩn:

- Anh muốn gặp riêng Mai hả?

Hoàng Minh đưa em đi về phía chiếc xe jeep nhà binh đậu phía bên kia đường:

- Đi uống nước với anh nghe Mai Liên?

Em bước cạnh anh bằng đôi chân run run:

- Mà...anh mau đưa Mai về nghe, Mai sợ. về tối ba mẹ la chết.

- Ừ, Mai đừng lo.

Em lên ngồi cạnh Hoàng Minh, anh lại hỏi em:

- Chứ Mai Liên thích đến quán mô?

Em ấp úng:

- Quả tình...Mai không thích vào quán...

Hoàng Minh lại đề nghị.

- Hay thôi mình đi chơi vòng vòng nghe.

Em đành gật đầu. Thà vậy còn hơn bước vào quán với Minh, lỡ gặp người quen thì chết em.

Hoàng Minh lái xe ngược lên Nam Giao:

- Minh lên đồi Vọng Cảnh một chút rồi về nghe Mai Liên.

Em chỉ biết gật đầu rồi hoá thành tượng đá. Chúa ơi! Thật em không ngờ mình lại dám đi chơi với một người con trai đến nơi vắng vẻ này.

Đồi Vọng Cảnh chiều xuống êm đềm, nói theo kiểu Bà Huyện Thanh Quan, đúng là "trời chiều bằng lăng bóng hoàng hôn" con sông Hương lặng lẽ uốn khúc và thành phố Huế chập chùng xa đẹp như một bức tranh thủy mặc tuyệt vời. Nơi đây, đất trời gần gũi, nơi đây, hai linh hồn quyến luyến say mơ. Lời Hoàng Minh nhẹ bên tai:

- Mai Liên, Mai Liên đã suy nghĩ chưa? Mai Liên trả lời cho anh biết đi.

Em nhìn Hoàng Minh, đôi mắt anh thành thật biết bao. Làm sao em có thể từ chối mối chân tình ấy để gieo khổ cho anh và tự chuốc khổ vào mình.

Hoàng Minh bước một bước đến một bước cho tóc em bay quện vào cổ anh, cho hơi anh thổi ấm nồng bên má, cho em chìm say ngây ngất men tình yêu ngọt đầu đời:

- Mai Liên.

- Dạ.

- Mai Liên trả lời anh đi.

- Dạ.

- Dạ... là rằng?

- Là...là...là rằng.. Mai cũng không biết nữa.

- Mai định bỏ phiếu trắng hả? Mai có biết sự do dự của Mai làm cho anh buồn lắm không?

Em bào chữa;

- Mai đâu có do dự.

- Rửa thì chừ Mai trả lời cho anh biết đi Mai hãy nói là Mai cũng yêu anh đi.

- Dạ...Mai nói rửa!

- Rửa là rằng?

- Là...là như anh nói đó.

Đôi má em nóng bừng khi Hoàng Minh run run cầm lấy tay em:

- Mai Liên...anh...anh sung sướng quá, mình sẽ sống mãi bên nhau nghe Mai.

Gió chiều xuống lạnh tung bay tà áo trắng, em cúi đầu nói nhỏ:

- Thôi, anh cho Mai về, trời sắp tối rồi.

Hoàng Minh dìu em xuống đồi:

- Chủ nhật ni anh đến, Mai Liên muốn ta đàn bản chi ?

- Mai...Mai thích bài "Hoài cảm, mình hoà bài nó được không anh?

- Được chứ, nhạc Cung Tiếng dễ cảm ghê Mai hí.

Em không dám để Hoàng Minh đưa em về đến nhà, em nói:

- Anh dừng xe xa xa a, để Mai vô một mình cũng được, có anh theo vào cả nhà thêm nghi.

Hoàng Minh nhìn em lưu luyến:

- Sáng chủ nhật anh đến nghe.

- Dạ.

Em bước vào cửa, lòng hồi hộp. Ba hỏi:

- Mai Liên đi học về trễ rửa con?

- Dạ, con bạn chở con về xe bị nổ lốp giữa đường, phải dắt vô tiệm sửa.

Chị Mỹ xen vào:

- Thì mi liệu mà thuê xe về trước đi chứ, mi không biết là cả nhà đang đợi cơm à?

Em ôm cặp đi vào nhà trong:

- Chị nói lạ, không lẽ bỏ bạn mà về nhà một mình à.

Em quăng cặp lên giường thở phào nhẹ nhõm, may mà ba mẹ không nghi ngờ điều chi, hú hồn hú vía, chắc lần sau em không dám đi chơi với Hoàng Minh nữa đâu.

oOo

Nhưng rồi cả nhà cũng biết tình yêu giữa em và Hoàng Minh, chỉ tại anh Lâm đó, anh khéo dụ quá nên bao nhiêu bí mật trong lòng em đem ra bật mí với anh hết.

Số là hôm Hoàng Minh đến trường đón em, anh Lâm bắt gặp. Anh nói tao đi làm về nhận ra cái xe của Hoàng Minh để trước trường Đồng Khánh, tao nhìn qua trường, thì thấy anh chàng lóng ngóng nơi cổng. Tao bèn lái xe chạy một vòng rồi trở lại đúng lúc mi lên xe đi với anh chàng về phía Nam Giao, tao theo bên gót, không ngờ hai anh chị lên đồi Vọng Cảnh, thơ mộng hết chỗ chê. Chọc em thì chọc cho vui chứ anh Lâm cũng có vẻ mến Hoàng Minh lắm, anh bảo:

- Hoàng Minh đang hoàng lắm, anh rất vui lòng khi thấy em chọn Hoàng Minh.

Rồi anh Lâm đem chuyện em và Hoàng Minh yêu nhau nói cho ba mẹ hay trong bữa cơm đặc biệt cuối tuần. Thường thường ở nhà em, chị Sáu giúp việc đi chợ nấu ăn, nhưng cứ đến mỗi chiều chúa nhật, mẹ lại trở tài làm những món ăn đặc biệt cho toàn gia đình thưởng thức, nên cả nhà cứ gọi chiều chủ nhật là chiều hạnh phúc của bao tử, chiều đặc biệt cuối tuần.

Nghe xong, mẹ nhìn anh Lâm rồi lại nhìn em, ba cũng vậy, làm em luống cuống gấp thức ăn không nổi:

- Anh Lâm chi lạ ghê.

Mẹ âu yếm nhìn em:

- Mẹ thấy Hoàng Minh là người có tư cách...nhưng mẹ chỉ ngại một điều...

Em hỏi nhỏ:

- Mẹ ngại chi mẹ?

- Hoàng Minh là người ngoại đạo. Không biết gia đình của Hoàng Minh có bằng lòng cho nó rửa tội không?

Anh Lâm ngắt lời mẹ:

- Thời đại văn minh mà mẹ cứ lo xa, tôn giáo không còn chi phối được tình yêu đâu mẹ. Nếu hai bên gia đình khó khăn quá thì mỗi người mỗi đạo lo gì.

Mẹ lắc đầu:

- Không được. Ý mẹ lại khác, ai thương con gái mẹ thì phải chịu phép rửa tội và làm lễ cưới trước mặt Chúa.

Mẹ nhìn sang em:

- Nếu Hoàng Minh yêu Mai Liên thành thật, nó sẽ không ngần ngại điều đó.

Chị Mỹ Liên ăn thật ít dù chiều nay mẹ làm món giò hầm ngon tuyệt. Em đã biết được nỗi buồn của chị, nhưng còn cách nào hơn khi Hoàng Minh đã chọn em và em cũng đã trót ...yêu anh ấy rồi, chị Mỹ ơi, thông cảm dùm em, vì tình yêu không thể hoán vị, vì đời em không thể thiếu Hoàng Minh.

Anh Lâm nhìn chị Mỹ:

- Ăn ít rửa Mỹ Liên?

Chị Mỹ cười héo hắt:

- Bữa ni em hơi mệt trong người.

Me cầm tay chị lo lắng:

- Con mệt à? Sáng ni có đi mô không? Chắc bị cảm nắng đó. Thôi vô phòng nằm nghỉ đi rồi anh Lâm ăn cơm xong, anh khám thử xem.

Chị Mỹ buông màn ngủ thật sớm, hình như chị không muốn nhìn mặt em, vì khi ăn cơm xong, em có ghé thăm chị nhưng chị xây lưng vào vách và trả lời cộc lốc.

Mới có tám giờ hơn, anh Lâm đi chơi đầu mất rồi, ba mẹ lại có khách ngoài phòng, em ngồi đây một mình buồn ghê. Em gọi chị Sáu:

- Chị Sáu ơi!

- Chi rửa cô Mai?

- Trời, chị rửa chén chi mà lâu lác rửa?

- Xong rồi đây cô ơi, cô sai chi tui rửa?

- Tui định nhờ chị nhắc ghế ra sân dùm tui một chút.

Chị Sáu xếp chén đĩa vào chạn:

- Dạ, rồi, khi hồi ông bà có sai tui đặt ghế ra sân rồi. Kể khách tới, tui phải đi mua thuốc nên chờ dọn dẹp mới xong đó chứ.

Em bước ra vườn, trăng giải ánh tràn lan trên những viên sỏi trắng lao xao dưới chân em. Ba mẹ đang tiễn bác Phú ra cổng, thấy em, ba gọi:

- Mai Liên, chào bác đi con.

Em vòng tay lễ phép:

- Dạ thưa bác.

Bác Phú là mẹ của Hoàng Oanh, bạn làm ăn với ba mẹ, bác hiền hậu nhìn em.

- Đạo ni Mai Liên ít qua nhà chơi với Hoàng Oanh ghê hí.

Em mỉm cười:

- Dạ hai đứa cháu thì ngày mô lại chẳng gặp nhau.

Bác vỗ nhẹ lên vai em.

- Mai Liên, có cậu Minh đến thăm.

Em đứng dậy, gió mát phả lên tóc, lên mắt môi mừng rỡ đón người yêu dấu. Ba kéo chiếc ghế mây:

- Cậu ngồi chơi.

Hoàng Minh đỡ chiếc ghế bằng hai tay cung kính:

- Dạ bác để cháu tự nhiên.

Ba mẹ thông cảm trở vào nhà cho em được tự do.

Hoàng Minh cầm tay em:

- Mai ngồi xuống đi.

- Ủ, thì anh ngồi đây nì.

- Mai cũng ngồi đây nì.

Hai đứa nhìn nhau bật cười rộn rã. Em nói:

- Hôm nay là ngày đặc biệt.

Hoàng Minh tròn mắt:

- Đặc biệt? Răng lại đặc biệt? - Tại lần đầu tiên anh tới Mai vào buổi tối.

- Mai vui không?

- Mai hơi bất ngờ...nhưng vui lắm.

Hoàng Minh khẽ nắm lấy tay em:

- Mai Liên, tối nay tới tìm Mai, anh cũng có một chuyện muốn nói với Mai.

Em hồi hộp.

- Chuyện chi rứa anh.

Lời Minh thật nhỏ qua tiếng gió rì rào:

- Ngày mai anh đi công tác Saigon.

Em nghe lòng hụt hẫng:

- Mai...anh đi Saigon à? Anh đi có lâu không?

Hoàng Minh âu yếm nhìn em.

- Anh đi độ nửa tháng, cũng không lâu lắm đâu Mai.

- Mai buồn ghê.

- Anh nào khác chi Mai, sẽ có những ngày dài thương nhớ nhau và hai buổi chủ nhật thật lòng cuồng điên vì không gặp mặt.

- Nhớ viết thư cho Mai.

- Anh sẽ điện thoại cho Mai mỗi ngày.

Lòng em lạnh không cùng, mắt em nghe nóng cay, môi em run hơi thở, mười lăm ngày đối với em chắc sẽ dài lê thê. Hoàng Minh nhìn sâu vào mắt em:

- Mai Liên, anh định chuyến này về Saigon gặp gia đình, anh sẽ thưa chuyện tụi mình cùng ba má. Mai Liên chịu không?

Em lúng túng:

- Ở, anh nói chi mau rứa?

Hoàng Minh cười dịu dàng:

- Phải nói chứ Mai. Nếu không có chuyến công tác, chắc là anh sẽ viết thư trình bày với ba má đó. Mai Liên nờ, ngó Mai Liên thùy mị như vậy chắc ba má bằng lòng lắm.

Em tò mò:

- Anh Minh, anh có nhiều chị không?

Minh kể:

- Gia đình anh gồm 4 người. Người anh cả của anh mất rồi vì bệnh ung thư máu, anh thứ nhì, rồi đến một người em trai và một cô em gái. Ba anh là công chức hồi hưu.

Em cúi đầu:

- Mai lo ghê.

Hoàng Minh khẽ nâng cằm em:

- Mai đừng lo mà ốm người đi chừ. Má anh dễ lắm, vả lại, Mai dễ thương ri, ai mà ghét cho được.

Em lắc đầu:

- Mai lo chuyện khác kia.

- Mai lo chi?

Em run run nói với Hoàng Minh:

- Anh Minh, Mai là con của Chúa, nếu yêu Mai, anh có chịu phép rửa tội không?

Minh quả quyết:

- Dĩ nhiên, anh biết, Mai khỏi cần nhắc.

- Mai.. Mai sợ ba má anh...mấy người xưa quan niệm không dễ dàng như bọn trẻ đâu.

Minh siết mạnh tay em:

- Anh sẽ cố gắng thuyết phục, Mai đừng lo nghĩ chi hết a, nghe anh. Minh cười tươi - Thôi đừng nhăn nhăn mặt như rửa nữa, xấu lắm, cười lên cho anh coi nờ.

Em cắn môi:

- Mai không cười mô. Ngày mai anh đi rồi mà cười chi.

- Anh đi rồi anh lại về, kỳ này anh đi một công hai việc, anh sẽ đem lại tin vui cho Mai. Thôi anh về sửa soạn hành lý.

- Anh đi gấp ghê.

- Nhà binh mà Mai, anh vừa mới nhận được lệnh hồi chiêu.

Em nhẹ thở dài:

- Anh đi bình an. Ngày ngày Mai sẽ cầu nguyện Chúa ban phước lành cho anh.

Hoàng Minh bước đi, em dừng lại, Hoàng Minh hỏi:

- Mai không tiễn anh ra cổng?

Em lắc đầu, em cúi xuống đất nhìn đám lá vàng khô.

Hoàng Minh đến bên em:

- Mai dầu dầu rửa làm răng anh đi cho nổi.

Em ngược lên anh, mi cay nồng:

- Mai thấy buồn buồn, rửa thôi, Mai vui ngay mà, anh về đi, Mai không dám kéo dài giây phút tiễn đưa.

Em quay lưng chạy ngay vào phòng, úp mặt lên gối mặc cho dòng lệ nóng tuôn trào. Minh ơi! Anh đi rồi anh lại về nhưng sao Mai chẳng muốn anh đi chút nào cả.

Chương 6

Hoàng Oanh đến lớp ôm một bọc giấy lớn, em tò mò:

- Chi rửa mi?

- Tới đây tao cho coi.

Hoàng Oanh mở hé mép giấy báo, để lộ màu vỏ cây xanh xanh gợi thèm.

- Đố mi chi?

Em nuốt nước miếng.

- Xoài xanh hấp dẫn quá mi ơi!

Hoàng Oanh giao cả bọc giấy cho em.

- Anh Bằng gởi cho mi đó.

- Thiệt hả? Mi về cám ơn anh Bằng dùm tao nghe.

Giờ ra chơi, Hoàng Oanh nói với em:

- Mai Liên nì, có phải kỳ nớ mi nói là... nếu mình nhận món quà của người nào, tức là mình đã yêu người đó, có phải không?

Em lơ đãng:

- Ủ ờ đúng,

- Rửa thì chừ mi nhận xoài của anh Bằng tức là...

Em hoảng hồn đập vào vai nó:

- Ờ nói ầu mi, anh Bằng coi tao như em mà.

Rồi em bào chữa"

-Tao coi anh Bằng như anh Lâm mà.

Hoàng Oanh ngồi trầm ngâm bên em không nói năng chi. Em chợt tức ngang , em chạy vô học bàn lấy gói xoài ra:

- Nếu mi nghĩ bậy là tao ưa anh Bằng thì thôi, mi đem về trả cho anh ấy đi.

Hoàng Oanh hất tay em:

- Mai Liên chi lạ rửa.

Em làm mặt giận:

- Ai biểu mi nghĩ xiên xẹo làm chi.

Hoàng Oanh ôm vai em, nói nhỏ:

- Không phải tao nói bậy mô Mai Liên mà anh Bằng yêu mi thật mà.

Em tròn tròn đôi mắt:

- Hoàng Oanh, đừng nói ầu!

Hoàng Oanh vẫn nghiêm trang:

- Chuyện quan trọng ai mà thêm giỡn với mi. Tao nói thiệt mi nghe hí, mi có nhớ lâu lắm rồi, trước Tết lặn, tao có hỏi mi một câu, nếu một người con trai tặng mi món quà, mi có nhận không? Nhớ không Mai Liên?

- Nhớ, tao đã trả lời mi rồi và mi cũng có nói với tao đó là ví dụ thôi mà.

Hoàng Oanh lắc đầu:

- Tao dối mi, không phải ví dụ mô Mai, mà là sự thật. Anh Bằng có gửi tặng mi chiếc kẹp tóc bằng đôi môi anh mua lại của một người bạn đi Hà Tiên về. Cho nên tao phải dọ ý mi trước. Nghe mi nói quá tim chùi của mi không ưa ai hết, ít nhất mi cũng có cảm tình với anh Bằng đã tao mới dám đưa tặng vật chớ.

Em nói với Hoàng Oanh:

- Chắc mi hiểu lầm tình cảm của anh Bằng, anh chỉ coi tao như một người em gái.

Hoàng Oanh nhìn thẳng vào mặt em:

- Không, anh Bằng yêu mi lắm mà. Mai Liên nì, hình như mi đang yêu một người phải không?

Em thấy không nên dối Hoàng Oanh nữa.

- Ủ. Nhưng mới sơ sơ thôi. Răng mi biết?

- Anh Bằng nói hình như người đó cũng có quen anh Bằng nữa. Anh chàng tên là...

- Hoàng Minh, cùng làm một chỗ với anh Lâm và anh Bằng đó mi.

Hoàng Oanh xích lại gần em hơn:

- Lạ ghê chưa, rứa mà tao cứ tin chắc là anh Bằng yêu chị Mỹ Liên. Bữa trước tao thấy anh ngồi rầu rĩ quá, tao mới đến bên tò mò hỏi, anh nói Mai Liên đã có người yêu rồi. Tao cười, tao nói chị Mỹ Liên có bồ anh mới nên buồn chớ. Anh cười, anh nói chị Mỹ đẹp nhưng không sâu sắc tể nhị bằng Mai Liên, tâm hồn Mai Liên cao đẹp lắm, anh đâu có yêu chị Mỹ.

Chuông reo vào lớp, em đi theo Hoàng Oanh đầu óc rối rắm bao ý nghĩ, kỳ lạ quá, chị Mỹ đẹp như vậy tại sao anh Bằng lẫn Hoàng Minh đều hướng về em? Nghĩ đến Hoàng Minh, em mới nhớ anh đi hơn hai tuần rồi sao chưa thấy về, em đếm từng giây từng phút và mong anh quá. Hoàng Minh hứa sẽ gọi điện thoại cho em mỗi ngày nhưng đường dây Saigon Huế xa xôi lại gặp dạo này thời tiết xấu, nên thỉnh thoảng anh mới gọi được cho em mà thôi. Bốn năm ngày nay, đêm nào em cũng thức chờ điện thoại nhưng không có, chả biết tại sao Hoàng Minh lại ra trễ như vậy, em buồn lo và nhớ anh ghê.

Buổi tối cơm xong, em ngồi lóng ngóng bên điện thoại thì có tiếng gõ cửa. Lời mẹ nói rộn rã lòng em:

- Cậu Minh mới đi công tác ra đó à!

Và giọng nói đầm ấm quen thuộc của Hoàng Minh:

- Dạ kính chào bác.

- Cậu ngồi chơi, để tôi gọi con Mai Liên. Chà, cậu bày vẽ quá, cho chi mà nhiều rứa?

- Dạ, chỉ có chút quà nhỏ chừ có chi mô mà nhiều.

- Mai Liên ời – Mẹ vừa gọi vừa đi vào nhà trong.

Em ló đầu ra khỏi phòng, mẹ nói:

- Hoàng Minh đợi con nơi phòng khách.

Em không kịp soi gương, em không kịp chải lại đầu tóc rối tung, em chạy ra phòng khách:

- Anh Minh!

- Mai Liên.

Hai đứa nhìn sững nhau, một lát sau Hoàng Minh mới nói:

- Mai Liên, vì chuyến công tác kéo dài cho nên anh về trễ, Mai có mong anh không?

Em gật:

- Mai đếm từng giờ từng phút. Năm ngày ni, Mai đợi điện thoại anh mà không thấy, Mai lo không biết anh bận chuyện chi.

- Ngày nào anh cũng điện thoại về Huế, nhưng bữa được bữa không, anh nhớ Mai kinh khủng.

Em ngồi xuống bên Minh:

- Mai cũng nhớ anh. Anh Minh, ba mẹ biết chuyện tụi mình rồi.

Hoàng Minh tươi nét mặt:

-Mai nói à.

-Không, anh Lâm biết chuyện tụi mình rồi anh nói lại với ba mẹ.

-Ba mẹ có nói chi anh không?

-Dạ, cả nhà ai cũng mến thương anh, chỉ có mẹ, mẹ ngại anh không chịu theo đạo...

Hoàng Minh chột thờ dài:

- Đó cũng là một vấn đề làm anh bận tâm.

Em nhú mày:

- Anh bận tâm vì phải theo đạo?

Hoàng Minh lắc đầu:

- Không, thái độ của ba đã làm anh bận tâm, nhưng Mai Liên đừng lo, anh sẽ cố thuyết phục ba để được sống gần Mai.

Em nhìn Minh bằng ánh mắt lo ngại:

- Anh đã thưa chuyện với hai bác và hai bác không bằng lòng hả anh?

Hoàng Minh trầm ngâm:

- Nếu không có chuyện này xảy ra thì mọi trở ngại anh đã vượt qua dễ dàng. Số là người anh cả của anh cũng lấy vợ có đạo, được đưa con nhỏ thì anh ấy mất, chị ấy chưa mãn tang đã vội có tình yêu mới. Từ đó chị bỏ bê việc nhà anh cả. Mới đây chị đem hai đứa con về bên nhà chị ở luôn, và ba má anh đang lo luật sư để kiện bắt cháu nội về. Ngày anh vào, công việc kiện tụng chưa xong, ba má anh đang bận đọc, cho nên khi anh thưa chuyện tụi mình, ba anh cương quyết không cho anh dấn lên bước chân của anh cả. Anh đã trình bày với ba thật rõ ràng, chị Cả không phải là em và em cũng không phải là chị Cả, mỗi người một tâm tánh. Má anh chỉ biết nghe lời ba mà ba

thì bây giờ đang mang nặng thành kiến con dâu khác tôn giáo. Nhưng rồi anh sẽ cố gắng thuyết phục, Mai Liên đừng lo nghe.

- Mai thấy rằng khó ghê... anh bây giờ trở thành con trai trưởng.

Hoàng Minh ngắt lời:

- Để đó anh lo mà. Anh cũng lớn rồi, nếu ba má anh cương quyết cản trở, anh sẽ cùng Mai dẫn nhau ra nhà thờ làm phép cưới.

- Nhưng Mai chưa đủ hai mươi mốt tuổi.

- Anh sẽ đợi.

Em nghe buồn muốn khóc, vừa mới biết yêu đã vương sầu lo.

Hoàng Minh cố cười thật tươi:

- Mai Liên đừng buồn nữa, mọi sự để anh lo. Bây giờ ăn mặng cầu với anh đã nghe.

- Anh mua tặng ba mẹ Mai mà, để ba mẹ ăn trước đã chứ.

- Không, hai bác, anh Lâm, và Mỹ Liên có rồi, đây là phần dành riêng cho Mai mà.

Em làm mặt vui để vui lòng Minh:

- Nhiều quá, Mai ăn rằng hết, dám bẻ bụng lắm a.

Hoàng Minh lại cười:

- Anh may lại cho, nghề của anh mà. Nói giỡn đó, biết Mai thích mặng cầu dai, anh mua thật nhiều, Mai nên để tủ lạnh ăn dần, thứ này ở Huế hiếm lắm.

- Anh cũng mua mặng cầu cho ba mẹ em hả?

Hoàng Minh âu yếm nhìn em:

- Không phải, tùy ý thích mỗi người chứ. Để anh kể cho Mai nghe thử đúng không hí, anh mua trà cho ba nì, bánh cốm Bảo Hiên cho mẹ nì, khô nai cho anh Lâm và chai nước hoa cho chị Mỹ Liên. Mai thấy anh vô làm rề nhà nì được chưa?

Em quên cả buồn, em reo nhỏ:

-Rằng anh biết?

Hoàng Minh nghiêng mắt cười nhẹ:

- Rửa mới tài, rửa mới lấy lòng được ông già và anh chị vợ chứ.

Hoàng Minh mở gói giấy lấy ra quả mặng cầm lớn:

- Anh bóc vỏ cho Mai Liên ăn nghe.

Kết quả của những ngày học thi đã làm em xanh xao gầy mòn, mặc dầu Hoàng Minh có cho em rất nhiều thuốc khỏe và mẹ thì luôn tắm bổ em bằng cách làm cho em những món ăn ngon.

Những ngày em đi thi đều có xe Hoàng Minh đưa đón, Hoàng Oanh đã thấy được Hoàng Minh, nó phê bình:

- Anh chàng trông nghệ sĩ ghê, ngó cân với mi lắm đó Mai Liên.

Tụi bạn em cũng nhao nhao lên:

- Ê, ra dòm mặt kếp con Mai Liên bây.

-Ngó cũng sạch sẽ quá hí.

- Trông khéo trai ghê.

- Mai Liên ơi! Mùa thi ni ảm cúng ghê hí.

Em tuy mắc cỡ nhưng rạo rức nghe lòng nở hoa và có lẽ vì vậy mà em làm bài thật thông suốt, dễ dàng.

Nhưng ngày em thi đậu cũng là ngày buồn nhất đời em, Hoàng Minh được lệnh thuyền chuyển về Sài Gòn. Em lão đảo muốn xỉu khi nhìn tờ Sự Vụ Lệnh của Minh, dấu ấn ký bằng mực đỏ còn tươi rói. Hoàng Minh ôm lấy vai em:

- Mai Liên ơi, Mai đừng buồn, anh sẽ viết thư đều cho Mai, anh sẽ điện thoại đều cho Mai.

Em gục đầu vào vai Minh:

-Anh Minh, Mai có cảm tưởng, cuộc chia ly này sẽ là...vĩnh viễn.

Hoàng Minh đưa tay che miệng em:

- Mai Liên, đừng nói bậy, Mai không tin anh sao?

Em nghẹn ngào:

- Mai lo quá, cuộc tình mình còn biết bao là trở ngại...

Anh sẽ cố vượt qua, vì tình yêu chúng ta không được bó tay trước hoàn cảnh.

- Mai sẽ cầu nguyện bình an cho anh, hạnh phúc cho tình yêu chúng mình.

Hoàng Minh bóp nhẹ vai em:

- Mai Liên ngoan lắm, anh tin rằng, không có một sức mạnh nào ngăn trở được tình yêu chúng ta.

Em gỡ tay Minh, em lặng lẽ đến bên chiếc dương cầm, Hoàng Minh dìu em ngồi xuống ghế:

- Đàn cho anh nghe đi Mai.

Em nói nhẹ như hơi thở:

-Những lần anh đến thăm Mai, hoa lá vườn Mai như xanh thắm hẳn lên, ngày mai, hoa lá úa tàn và Mai cũng chết theo luôn.

Lời Minh cảm động:

- Mai Liên, đừng bi quan quá vậy, hãy vui lên một chút cho anh yên lòng ra đi. Anh sẽ vượt mọi thử thách để được sống bên Mai mà.

Hoàng Minh vuốt nhẹ nhẹ mái tóc em, hai đứa yên lặng nghe tiếng thời gian tích tắc dần vào khuya.

Hoàng Minh cúi đầu thật thấp xuống hơi thở êm đềm phả lên tóc lên cổ em.

- Thôi anh về.

Em với tay lấy tập nhạc, mắt vẫn nhìn xuống.

Hoàng Minh hôn nhẹ lên mái tóc em:

- Mai anh đi sớm, nén buồn đi Mai. Rồi anh sẽ viết thư và điện thoại về cho Mai. Thành thạo, xin được phép, anh lại về Huế thăm Mai. Mình vẫn yêu nhau nghe Mai mặc dù

gặp trở ngại, nhưng anh sẽ tranh đấu để vượt qua, hãy cầu nguyện Chúa cho tình yêu chúng mình, Mai nghe.

Em gật đầu nhưng không ngược lên. Bước chân xa dần... Bất giác những ngón tay em lướt nhẹ trên phím đàn nhạc khúc biệt ly. Những bước chân Hoàng Minh bỗng dừng trước cửa, hình như anh đang quay lại nhìn em...một giây phút thôi...rồi nghìn trùng xa cách..Minh ơi... "Biệt ly, nhớ nhưng từ đây chiếc lá rơi theo heo may, người về có hay? Mấy phút bên nhau rồi thôi... đến nay bóng anh mờ khuất, người về u buồn khắp trời, người ra đi với ngàn nhớ mong..."

Chương 7

Hoàng Oanh cũng thi đậu, nó rủ em ghi danh học Văn Khoa. Em từ chối.

- Thôi mi ơi, ban A mà. Văn khoa chi, tao định vào Khoa học đó.

Hoàng Oanh bĩu môi:

- Đi Khoa học cù lằn núi lằn mi.

Em nhất định:

- Cù lằn kệ tao, mi không học thì tao ghi danh một mình. Tao khoái Khoa học.

Nhưng rồi Hoàng Oanh cũng học với em, con nhỏ thiệt tội, nó thương em ghê lắm. Theo em nghĩ, ngoài tình thương mến bạn bè, Hoàng Oanh còn mong muốn em về làm dâu nhà nó nữa, nó thường gọi em nhớ đến anh Bằng một cách khéo léo:

- Anh Bằng mới trúng số Kiến thiết năm ngàn đồng, tối hôm qua anh dắt tao đi ăn phở bờ sông, anh định sang nhà rủ mi nhưng tao nói chắc tối quá bác không cho đi mô.

- Mai Liên nì, mới khi sáng nì nì, anh Bằng đưa tao đi học, suýt tông phải thằng nhỏ, làm tao hú hồn hú vía luôn.

Em thì kể từ ngày Hoàng Minh đi, chả còn nghĩ đến ai.

Anh Bằng đến nhà chơi với anh Lâm nhưng chủ đích được gặp em, em chỉ nói chuyện qua loa vài câu rồi rút vào phòng. Em buồn nhớ Hoàng Minh kinh khủng dù em vẫn nhận thơ anh đều và cách vài ngày anh lại gọi điện thoại cho em. Anh Lâm cười, anh bảo Hoàng Minh già rồi mà tình còn sôi nổi quá, số là Hoàng Minh vào đến Saigon, anh đánh ngay điện tín cho em, vồn vện câu: "Je t'aime follement" anh Lâm đã mang tờ điện tín cho bà mẹ và chị Mỹ xem rồi anh trêu em vang nhà làm em chẳng biết sao hơn là đấm và ngắt véo anh. Chị Mỹ dạo này cũng vui buồn rồi, chị thường về phe anh Lâm để chọc em..nhưng trong tiếng cười lời nói, chị vẫn chưa được tự nhiên cho lắm.

Có tiếng cửa phòng mở nhẹ, mẹ đưa vào cho em phong thư:

- Có thư của cậu Minh – Mẹ ngồi xuống bên em – Mai Liên, cậu Minh đi đã được ba tháng rồi, trong những lá thư gửi về cậu ấy có đề cập chi đến vấn đề hôn nhân không?

Em bối rối gấp phong thư làm đôi. Mẹ đi ra:

- Thôi con đọc thư đi xem thử nó nói chi?

Em vừa xé phong bì vừa nặng mang mối thắc mắc của mẹ. Mới rồi em đã nói dối mẹ, thực ra trong những lá thư gửi về, Hoàng Minh không có đề cập chi đến vấn đề hôn

nhân cả, anh có hứa với em là anh sẽ cố gắng vượt qua mọi trở ngại để được sống bên em. Em yêu Hoàng Minh, em tin Hoàng Minh, nhưng em là con gái, em mong muốn ở Minh một lời đính ước trăm năm hơn là những cuộc hẹn hò thề thốt lãng mạn rồi chẳng đi đến đâu. Lá thư Minh gửi về chỉ có vài hàng chữ cầu thả viết hấp tấp trên một tờ pelure màu xanh:

Mai Liên yêu quý

Sáng mai, anh lại theo đơn vị hành quân ra tiền tuyến, ở đây trận đánh đang sôi động. Anh đi không rõ ngày về nên chẳng biết viết thư đều cho Mai được không. Nhưng anh sẽ cố gắng liên lạc với Mai bằng điện thoại. Lòng anh cuồng điên vì nhớ Mai.

Hoàng Minh

Em úp lá thư lên ngực, đau nhói con tim. Hoàng Minh của em hiện giờ đang băng mình trong vùng lửa đạn, đang quên mình để săn sóc cho các thương binh.

Em tưởng tượng đến một vùng trời đêm hoả châu bập bùng thấp sáng.

Em đứng dậy chải tóc, khoác lên mình tà áo trắng trinh nguyên. Em gặp chị Mỹ trước cửa, chị mặc áo dài màu thiên thanh và mang chiếc xác trắng trên vai. Chị hỏi em:

- Mai đi mô chừ rửa?

Em buồn buồn:

- Em đến nhà thờ cầu nguyện bình an cho Hoàng Minh, chị Mỹ nờ, Hoàng Minh đang hành quân ở một nơi đang đánh nhau.

Chị Mỹ lo âu:

- Tận chỗ mô lặn Mai?

Em lắc đầu:

- Anh không nói rõ chỗ mô, anh chỉ nói ở đó trận chiến đang sôi động. Em lo quá.

Chị Mỹ chép miệng:

-Chị định đi mô chừ mà sửa soạn đẹp rửa?

- Mẹ sai chị đi bỏ hụi, chị xin mẹ về trễ để đi cầu nguyện với em.

Em nắm tay chị Mỹ bước lên những bậc cấp dẫn đến nhà nguyện, Nền đá đen lạnh vắng u buồn, những cụm hồng tươi trồng dọc theo lối đi nhợt nhạt trong ánh nắng chiều, gió thổi nhẹ nhẹ, rung rinh hàng phượng vĩ, rơi rụng những cánh lá nhỏ vàng khô.

Em đến bên chân Đức Mẹ, lặng lẽ quỳ xuống trước vẻ nhân từ thuần hậu của Thánh Nữ Đồng Trinh. Buổi chiều đang chùng xuống thật thấp ngoài khung cửa cho bóng đêm về tràn ngập hồn em, Lạy Mẹ Hằng cứu giúp, xin Mẹ che chở cho Hoàng Minh trước cảnh bom rơi đạn nổ, xin Mẹ ban phước lành cho đất nước Việt Nam thống khổ này, xin Mẹ ban hạnh phúc cho tình yêu hai chúng con. Em gục đầu xuống, trong thăm thăm ký ức chập chùng bao kỷ niệm...

Hình bóng Hoàng Minh với mái tóc bồng bênh nghệ sĩ chợt sáng ngời trong tim em, chợt réo rắt trong tiềm thức tiếng vĩ cầm thuở nào bên nhau hoà khúc phượng cầu hoàng.. Minh ơi, anh đi rồi, tiếng dương cầm lạc lõng, ngón tay em biếng lười nắn tiếng tơ xưa... em phượng trời anh mịt mù lửa đạn, phượng em mang nỗi lòng chinh phụ chờ mong, xin yêu làng cho hình hài anh, xin bình an cho tâm hồn em yếu đuối.

Em và chị Mỹ về đến nhà khi đường phố vừa lên đèn. Hình như ba mẹ và anh Lâm đã dùng cơm xong, em thấy hai cặp chén đĩa cùng thức ăn để phần cho em và chị Mỹ còn để trên bàn, chị Sáu vừa dở nắp lồng bàn ra vừa đon đả:

- Hai cô đi mô mà lâu về ghê, bữa nì tui có làm món sườn nướng để dành cho hai cô đây.

-Em tắm trước nghe chị Mỹ.

- Ủ.

Mẹ kiểm em khi em đang chải tóc trong phòng:

- Mai Liên, hồi con đi có điện thoại của Hoàng Minh.

Em ngừng chải, phập phồng. Mẹ ngồi xuống giường em:

- Minh gặp mẹ, Minh xin nói chuyện với con, mẹ nói hai chị em Mai Liên đi nhà thờ cầu nguyện bình an cho anh rồi.

- Mẹ, anh Minh..có nói hiện giờ anh đang hành quân ở vùng mô không?

Em rùng mình. Tên An Lộc trước đây còn xa lạ đối với mọi người, nhưng mấy tuần nay, khi trận chiến ở đó trở nên sôi động, báo chí đã nhắc tới tên An Lộc trên những hàng tit lớn cùng những bài tường thuật nóng bỏng đã khiến độc giả chú ý và bây giờ đi đến đâu, người ta cũng nói đến tình trạng An Lộc với vẻ mặt lo âu thật sự.

Em chấp tay lên ngực.

- Hoàng Minh đang ở An Lộc? Chúa ơi, tim con muốn đứng mất.

Mẹ để tay lên vai em:

- Yên tâm đi con. Chúa sẽ che chở cho Hoàng Minh.

Em nắm bàn tay mẹ:

- Mẹ ơi, Hoàng Minh có nhắn chi với con không?

- Có, nó nói tối nay, nếu có thể nó sẽ điện thoại cho con một lần nữa. Nếu không thì ngày mai, thật ra ngày mô nó cũng gọi ra Huế cả nhưng đường dây khó lắm.

Chị Mỹ tắm xong gọi em:

- Mai Liên ơi, ra ăn cơm mau, kiến bò bụng tao quá sức.

Em bước ra phòng ăn, em thần thờ ngồi xuống, em hững hờ cầm đĩa, em nhìn những thức ăn ngon lành trên bàn như nhìn mấy viên đá sỏi ngoài sân.

Chị Mỹ ngạc nhiên:

- Mai liên, răng mi như người mất hồn rứa?

Em buồn rầu nhìn chị:

- Tim em muốn rớt mất, chị Mỹ nọ.

- Mai Liên, chị thông cảm nỗi buồn của em, nhưng có lo rồi cũng chẳng được chi, tất cả sự việc xảy ra đều do Chúa sắp đặt. Thôi ăn cơm đi em.

Em cố nuốt cho xong chén cơm rồi đứng dậy, chị Sáu thập thò trước cửa phòng ăn, ngạc nhiên:

- Cô ăn ít rứa cô Mai, chắc món sườn của tui không được vừa miệng cô?

- Không, sườn nướng ngon lắm, nhưng tại vì hôm ni tui đi về mệt quá, ăn không được.
oOo

Sáng nay em có giờ thực tập Hoá học, Hoàng Oanh đến bên em tíu tít khoe:

- Mai Liên, anh Bằng tao được bổ nhiệm làm Y sĩ Trưởng Quân Y viện đó mi ới.

Em như người mất hồn sau một đêm trần trọc khó ngủ. Mặt Hoàng Oanh tươi rói:

- Hình như ở trong miền lục tỉnh a, tao cũng không nhớ nữa. Anh sắp mở tiệc ăn mừng, mi nhớ đi nghe.

- Ai mời mà tao đi.

Hoàng Oanh véo má em:

- Đập chết anh Bằng cũng mời mi mà. Nhớ nghe Mai, nhớ đi nghe Mai.

Em gật đầu cho nó vui lòng. Quả thật tiệc tùng bây giờ đối với em quá vô nghĩa khi không gian này vắng bóng Hoàng Minh.

Giờ thực tập bắt đầu, Hoàng Oanh lại hỏi:

- Mai Liên! Răng mi không bận áo Blouse. Coi chừng thầy thấy la đó.

Em nhìn quanh, các bạn em đều tươm tất trong những chiếc áo choàng trắng, cả bàn ghế cùng tường trong phòng cũng đều lát men trắng nên màu xanh của chiếc áo dài em nổi bật lên trông thật vô duyên. Em nói nhỏ:

- Chết, tao quên áo Blouse ở nhà.

- Bữa ni tao ngó mi như người mất hồn a.

- Ủ, toa mất hồn thiệt đó Oanh.

- Răng rửa?

- Mi đừng hỏi. Mối lo của tao không ai chia xẻ được mô.

Em làm thực tập lúng túng, chẳng đem ra một kết quả nào cả. Hoàng Oanh đến bên:

- Mi ghi kết quả vô giấy chưa?

Em lắc đầu:

- Tao làm có ra mô mà ghi.

Hoàng Oanh chìa tờ giấy cho em.

- Chép lại của tao nì, thầy đang hỏi đó.

Hoàng Oanh chở em về đến nhà, em kéo tay nó:

- Vô nhà tao chơi một chút đi, bữa ni hạnh đào chín lắm.

- Thôi lặn để tao về kéo trưa.

- Nì Mai Liên, chiều ni nghỉ học, đi ciné không? Có phim ở Tân Tân hay lắm. Tao đem xe tới đón hí.

- Cám ơn mi, để khi khác. Chiều ni tao bận.

- Mi đi mô rửa?

- Chắc từ đây, trừ những buổi có giờ học, chiều mô tao cũng bận hết Oanh nọ.

- Mi bận chi mà hung rứa?
- Tao đi nhà thờ cầu nguyện.
- Về mối lo của mi?
- Ủ, không ai chi xẻ cùng tao được.
- Thôi tao về, tao chỉ còn biết cầu xin Chúa ban phước lành cho mi. Buổi chiều đi nhà nguyện về em thấy tâm hồn hơi sáng khoái vui dần những bức rức buồn lo. Chị Sáu đứng đợi em trước cửa.
- Cả nhà dùng bữa hết rồi cô. Ông bà đi chơi rồi, còn cậu Lâm và cô Mỹ đi ciné.
- Có để phần cho tui không đó?
- Dạ có chứ. Bữa ni trời nóng bà biểu làm bún nên không nấu cơm nời.
- Ăn chi cũng được, chị lên ngồi ăn với tui cho vui nghe.
- Dạ tui ăn rồi cô.

Tiếng chuông điện thoại reo vang làm em cuống quýt, em buông rơi chiếc xắc xuống sàn nhà và chạy bỏ vào phòng. Chưa kịp ngồi xuống ghế, em chồm qua bàn viết nhấc ống điện thoại run run áp vào tai:

- A lô!

Tiếng Hoàng Minh vang vọng từ một nơi thật xa:

- A lô... Mai Liên đó hả?

Em rú lên mừng rỡ:

- Hoàng Minh ơi!
- Mai Liên của anh.
- Minh ơi, Mai lo quá, Mai ăn không được, Mai ngủ không yên.
- Mai ơi nói lớn thêm một chút nữa. Chung quanh đây đang ồn ào quá.
- Minh ơi, Mai nhớ anh vô cùng.
- Anh cũng rứa, nhớ Mai muốn điên luôn.
- Răng, anh không xin phép về thăm Mai?
- Sau vụ hành quân này, chắc là anh được phép.
- Nhớ về thăm Mai hí.

Bỗng... ầm..ầm.... Hai tiếng nổ chát chúa từ đầu dây bên kia dội vào tai làm em giật bắn mình, em hét lên:

- Anh Minh, anh Minh.

Yên lặng một giây, em nghe tiếng Minh:

- Mai Liên, em còn đó không?
- Em mừng rỡ:
- Anh Minh, tiếng chi nổ... Có chuyện chi rứa? Anh có can chi không?
- Pháo kích đó Mai Liên, nhưng ở đằng kia, anh vẫn an toàn mà.

- Chúa ơi, nguy hiểm quá.

Em thấy Hoàng Minh cười:

- Đi lính mà Mai, nơi nào nguy hiểm là có tội anh. Thôi anh cúp hí, hẹn em tối mai.

- Nhớ nghe anh.

Em gieo mình xuống ghế, tay vẫn còn tiết nuối cầm ống điện thoại. Em lim dim đôi mắt nhớ đến gương mặt dễ thương của Hoàng Minh những lần anh lại nhà, những lần anh đưa em đi thi, và nhất là những buổi hoà đàn cho hai tâm hồn rung nhẹ bản tình ca...

Anh Lâm và chị Mỹ đi ciné về bàn cãi ồn ào ngoài cửa. Em quay ra, anh Lâm hất hàm nhìn em:

- Khi chiều cô đi mô rứa? Anh tìm dẫn đi ciné mà không có.

- Em đến nhà nguyện.

- Chuẩn bị mặt mày sạch sẽ, mai đi ăn tiệc.

- Tiệc chi rứa?

Anh Lâm nói:

Tiệc mừng anh Bằng lên chức, anh ta mời cả gia đình mình luôn.

- Cả ba mẹ nữa?

- Ủ.

- Y sĩ Trưởng mà không sang rằng được mí?

- Chắc mai em không đi.

- Tại rằng?

- Em ở nhà chờ điện thoại.

- Cửa Hoàng Minh?

Em gật. Anh Lâm cầm lấy tay em:

- Mai Liên, em đừng quá lụy Hoàng Minh, chắc gì nó đã xứng đáng.

Em nhìn sững anh Lâm:

- Anh nói như rứa..nghĩa là rằng?

Anh Lâm vuốt mấy sợi tóc loà xoà trên trán em, ngập ngừng.

- Anh nghe người ta nói Hoàng Minh đào hoa lắm, anh ta yêu rất nhiều người.

- Em không tin.

- Có một dạo Hoàng Minh làm việc ở quân y viện Nha Trang anh ta bị mang tiếng rất nhiều vì đã buông thả tình cảm lăng nhăng.

- Em ngắt lời:

- Chắc là anh Bằng đã kể với anh chuyện đó.

Anh Lâm gật:

- Bằng là bạn của Minh mà, lẽ nào nó đặt điều.

- Anh nói anh Bằng quen với anh Minh trong một chuyến công tác, sau này em đâu có thấy hai người giao thiệp với nhau nhiều.

- Thì là bạn đại khái, cần chi phải thân mới biết rõ nhau.

Suy nghĩ một lát, em nói:

- Em không tin. Theo em nghĩ, anh Bằng là một người bạn không tốt, mình không thể tin lời của một kẻ nói xấu bạn mình dù thân hay không.

Anh Lâm đứng lên:

- Tùy ý em. Anh chỉ có nhiệm vụ báo động cho biết, còn tin hay không là quyền của em. Nhưng ngày mai, nên có gắng đi dự tiệc mừng anh Bằng, anh ấy khẩn khoản mời em đó.

Em không đáp, em ngồi chờ người trước bàn viết, có nên tin anh Bằng không?

Dù tin Hoàng Minh, nhưng những lời nói của anh Lâm cũng làm em khó chịu, cũng làm em thắc mắc trong lòng. Vừa mới lớn, bước chân vào đường yêu, ai lại không ích kỷ, ai lại chẳng muốn chỉ có hình bóng mình duy nhất trong trái tim người yêu Hoàng Minh lãng nhãng tình cảm, Hoàng Minh yêu một lúc nhiều người có thật thể không hay là người ta đã dựng điều nói xấu? Em không tin đâu, Hoàng Minh tha thiết với em quá, mặn nồng với em quá, chắc chắn Hoàng Minh chỉ yêu có mỗi mình em, phải chăng đây là ngón đòn hạ tình địch của anh Bằng? Có thể lắm, thôi Mai Liên ơi! Đừng thắc mắc lo âu nữa, hãy sống bằng con tim của mình.

Chị Mỹ bước vào:

- Ra ăn cơm đi để chị Sáu dọn dẹp cho rồi, còn ngồi đó mà mộng mơ nữa.

Chợt nhớ đến mình chưa ăn cơm, em đứng dậy cười chữa thẹn:

- Chết chưa, rửa mà em cứ tưởng là cơm nước xong xuôi rồi.

- Đúng là mi vô duyên.

Chương 8

Em hồi hộp bóc thư Hoàng Minh:

Mai Liên yêu quý,

Buồn quá Mai Liên, anh chỉ được phép về Saigon chơi ít bữa rồi lại phải trở ra đơn vị hành quân tiếp tục công tác, không về Huế thăm Mai được, anh khổ sở vô cùng.

Mình xa nhau vậy mà cũng gần năm tháng rồi Mai nhỉ, biết bao nhiêu buồn nhớ chất ngất theo thời gian. Mai ơi, Mai có nhớ anh không, chắc không nhiều bằng anh nhớ Mai đâu? Anh nói đùa đó, Mai đừng giận nghe, thật ra thì nỗi nhớ của tụi mình dài bằng nhau, dài từ Saigon ra Huế, trở về Saigon chớ bộ ít sao, phải không Mai?

Mai ơi, không gặp Mai được là điều buồn nhưng chuyến này về phép Saigon anh lại được an ủi rất nhiều. Đồ Mai chuyện gì? Thôi chắc Mai đoán không ra đâu, để anh nói cho Mai nghe nhé. Chuyện tụi mình đó Mai, sở dĩ từ hôm vào đây đến giờ anh không nhắc nhở gì trong thư cả, chỉ vì anh gặp sự chống đối quá mãnh liệt của gia đình.

Anh biết Mai mong nhưng Mai không dám hỏi, chừ anh nói cho Mai yên lòng nhé. Suốt mấy ngày nghỉ phép, anh chẳng đi đâu cả, anh ở nhà uốn ba tấc lưỡi để thuyết phục ba má, rốt cuộc má hoàn toàn về phe anh, chỉ còn ba anh, ông cụ hơi khó tính và mang

nặng thành kiến với người chị dâu của anh, nên ông vẫn còn do dự. Nhưng cứ tin anh đi Mai, thế nào anh cũng năn nỉ được ông cụ. Gắng chờ anh.

Nhớ Mai thật nhiều.

Hoàng Minh

Em ngồi xuống thành hồ cá, đọc lại thư Minh một lần nữa rồi xếp bỏ vào túi. Em đưa tay vớt một cây bèo Nhật Bản, bày cá thia bị động quây bơi tán loạn, lớp gạch màu thẫm phản chiếu ánh nắng chiều long lanh như hồ phách. Mẹ đang tiễn khách ra cổng, em nhìn lên, bác Phúc đang nhìn thấy em bác bước bên tươi cười:

- Mai Liên, chiều ni không đi học à?

Em đứng lên:

- Dạ thưa bác, cháu không có giờ.

Bác nhìn hồ nuôi cá, khen xã giao:

- Chao ời, chị có cái hồ nuôi cá đẹp quá sức cả hòn non bộ nữa, ngó xa y như cảnh thiết.

Mẹ khiêm tốn:

- Dạ, hồ này cũng xây đã lâu, kiểu xưa rồi chị, nhà tôi định sửa lại đặt thả sen.

Bác Phúc cản:

- Ấy, đừng, uống chị. Muốn thả sen thì xây hồ khác, vườn chị rộng thiếu chi đất. Thôi tôi về đây, khi khác lại qua chơi.

- Dạ chị về.

Mẹ đến ngồi bên thành hồ cá với em:

- Mai Liên.

- Chị rửa me?

- Hồi nãy bác Phúc tới thăm mẹ đó, con biết có chuyện gì không?

Em lơ đãng:

- Chắc là chuyện hùn hạp làm ăn như thường lệ phải không mẹ? Hay là mẹ định mua một loại hàng khác?

Mẹ nhìn em âu yếm lắc đầu:

- Không phải, chuyện quan trọng hơn nhiều.

- Rửa thì con không biết.

Mẹ vuốt má em.

- Mai Liên, bác Phúc sang... xin con cho cậu Bằng đó.

Miệng em há tròn vo:

- Ờ, anh Bằng... anh Bằng đi hỏi con à?... chi lạ rửa?

Mẹ ôn tồn:

- Có chi mà lạ con, trai lớn lên phải có vợ, gái lớn lên phải có chồng, đó là lẽ tự nhiên của tạo hoá.

- Nhưng mà... anh Bằng..chưa nói chi với con cả tại rằng khi không lại...

- Theo mẹ nghĩ, như vậy là Bằng đã yêu con thành thật, khi yêu người ta phải nghĩ ngay đến hôn nhân.

Em hiểu ý mẹ có ý trách Hoàng Minh, nhưng em không thể bào chữa cho anh được vì chuyện hôn nhân giữa em và Hoàng Minh còn quá xa vời.

Me dịu dàng ôm vai em!

- Mai Liên, con nghĩ rằng trả lời cho mẹ biết?

Em ngạc nhiên nhìn mẹ:

- Nghĩ chi mẹ? Em cúi mặt, nhẹ lắc đầu.

- Con còn nhỏ mà mẹ.

Me nâng cằm em lên:

- Con dối lòng, thật sự là con đang đợi Hoàng Minh phải không?

Em bối rối.

- Me ơi, con yêu Hoàng Minh, con đợi Hoàng Minh.

- Nhưng Hoàng Minh không bao giờ nhắc đến hôn nhân.

Em ngả đầu vào vai mẹ:

- Con vừa mới nhận được thư Minh, Minh hứa với con một ngày gần đây ba má anh sẽ ra thăm ba mẹ.

Mặt mẹ không vui:

- Một ngày gần đây là đến khi mô Mai Liên nờ, con gái chỉ có một thời, đừng nên bỏ lỡ một dịp may rồi ngày sau tiếc nuối. Me thấy Bằng hơn Minh tất cả mọi phương diện, bề ngoài thì trông Bằng không đẹp bằng Minh, nhưng Bằng cũng khôi ngô tuấn tú, Bằng lại có địa vị quan trọng, gia đình mình và nhà bên đó cũng thân nhau. Điều quan trọng nhất là Bằng cũng là con Chúa, cuộc hôn nhân giữa chúng con sẽ diễn ra dễ dàng và vô cùng tốt đẹp.

Em lắc đầu.

- Nhưng con không yêu Bằng.

- Rồi con sẽ yêu, tình yêu đến sau hôn nhân là chuyện thường.

Hai giọt nước mắt lăn dài trên má em.

-Me đừng ép con. Con không thể không yêu Hoàng Minh.

- Me không ép, me chỉ phân tách phải trái cho con nghe mà thôi. Tùy con quyết định lấy tương lai con.

Me đứng dậy chậm rãi đi vào nhà. Em ngồi im lặng, em lại giở thư Hoàng Minh ra xem, Hoàng Minh ơi, Mai Liên nhất định chờ anh.

... "Nhớ đêm nào tình xuân ngất ngây, mưa phùn rơi rơi ướt vai, đi mãi tìm ai yêu đàn..bước chân lạc nơi đây, chốn nào, trên lầu ai kia ngất cao, vang tiếng dương cầm thiết tha..."

Em gục đầu lên phím đàn, gió thốc bên ngoài lao xao cành lá, mưa rơi rạt rào trên mái ngói, tạt vào khung cửa kính từng âm thanh xoáy bước hồn em.

Hoàng Minh ơi, hơn một năm rồi chúng ta không có dịp gặp nhau dù thư anh vẫn gửi về với muôn lời thương mến, ngàn câu hứa hẹn thiết tha... nhưng mơ hồ quá, làm sao em chứng minh được tình yêu chân thành của anh cho em biết, trong khi đó anh Bằng vẫn kiên nhẫn theo đuổi em.

Từ miền lục tỉnh xa xôi, mỗi tháng anh ấy ra Huế một lần thăm ba mẹ, thăm em, cùng những lời thăm hỏi ân cần tế nhị. Tuy nhiên, bác Phúc vẫn qua nhà em đều và tình thân giữa hai gia đình mỗi ngày thêm thân thiết, chính điều đó đã làm mẹ cảm động. Mẹ cứ bảo với em:

- Con cứ nhìn đi mà so sánh, thử xem giữa Bằng và Minh ai yêu con thành thật. Hơn một năm rồi, Minh chưa một lần về thăm con, trong khi đó, Bằng đi đi sau Minh mà nó cứ chịu khó về thăm con hoài, Mai Liên con đã thấy chưa?

Em đã bào chữa cho anh:

- Mẹ, mẹ đừng nên so sánh như vậy, Bằng về phép được hoài là vì tại vì anh ấy đang ở vào một địa vị cao, một đơn vị tốt, Hoàng Minh thì trái lại, rất khó xin đi phép xa, đòi lính may rủi mà mẹ.

- Nhưng Hoàng Minh không có một lời đính ước. Mai Liên, mẹ chắc rằng gia đình Hoàng Minh không chịu cưới dâu khác đạo, nên nó cứ khát mãi, mà không dám nói ra sự thật với con.

"Mẹ đã làm Minh ơi, anh đã nói sự thật và em vẫn cố đợi chờ sự chấp thuận của ba anh, bởi em không thể nào quên anh được."

Lại một mùa đông nữa hai đứa mình xa nhau, lại một lần cây khô trụi lá như nỗi đợi chờ giăng lối kén cô đơn. Em chui mình trong kiếp tầm nhả tơ hờn dỗi, sao lâu quá rồi anh chẳng về thăm em? Thư nào anh cũng hứa, anh sẽ thuyết phục ba anh, anh không biết rằng mỗi lần nhận được thư anh, nghe những lời hứa suông của anh, thì nỗi thất vọng lại oằn lên vai em tí nữa, em kiệt sức mất rồi Hoàng Minh ơi!

- Cô Mai, cô Mai ra nhận thư bảo đảm.

Em cặp nhanh mái tóc bù rối loà xoà trên vai, chạy đến mở cửa. Người phát thư quen mặc áo mưa nhà binh, đầu cổ ướt mèn mèn như chuột lột, cười với em.

- Mưa gió mà làm nghề ni thiệt cực cô ơi. Cô ký nhận mau lên tôi còn đi nhà khác.

Em ký xong trả viết cho người đưa thư:

- Cảm ơn ông nghe.

Em nhìn ngoài phong bì, thư của Hoàng Minh, không hiểu có chuyện gì mà anh lại gửi thư bảo đảm cho em. Em trở vào phòng khách, ngồi bó gối giữa lòng nệm ghế ấm, mở chiếc phong bì thân quen:

Saigon, ngày...

Mai Liên yêu quý,

Mai ơi, anh báo cho Mai một tin vui, ba anh đã chấp thuận cho anh cưới Mai. Ông cụ đã hỏi thăm thật nhiều về gia đình Mai, anh sung sướng kể hết cho ông cụ nghe và không quên thêm vào những đức tính khả ái của cô con dâu tương lai của ông cụ nữa, xem ông cụ có vẻ bằng lòng lắm. Ông cụ có hỏi thăm địa chỉ của Mai, chắc thế nào ba má anh cũng ra thăm hai bác một ngày rất gần đây. Khi nào ba má anh ra, anh sẽ điện thoại cho Mai biết trước nhé. Như trong thư Mai viết, dạo này Huế đã vào đông, mưa to gió lớn, hèn gì anh gọi điện thoại hoài cho Mai mà không được, nhớ giọng nói vánh khuyên của Mai ghê.

Anh mừng quá nên tay chân anh quỳnh quáng, định nói với Mai thật nhiều nhưng chừ quên mất hết, chỉ biết rằng hiện tại anh là người hạnh phúc nhất trần gian. Hạnh phúc của anh là của Mai đó. Mai có nghĩ như anh không?

HOÀNG MINH

Em chạy đi tìm mẹ, em đang nở hoa trong lòng, phải cho mẹ xem lá thư này mới được, kẻo mẹ cứ nhắc đến anh Bằng Hoài, em sốt cả ruột.

Cả nhà dạo sau này không ai còn tin tưởng Hoàng Minh nữa nhưng em tin rằng mọi người chưa thể mất hết cảm tình đối với một người dễ mến như Minh.

Em gặp chị Mỹ đang ngồi ăn đậu phụng:

- Mẹ mô rồi chị?

- Mẹ mới đi mô a.

- Ủa, rằng em không thấy.

- Mi mắc đàn mà thấy trời trăng chi nữa. Ăn đậu phụng rang không?

- Dạ không.

Em ngủ thiếp đi, lần đầu tiên kể từ ngày xa Minh, em mơ thấy một vườn hoa rực rỡ muôn màu...

Chương 9

Người đàn ông trạc sáu mươi, vẻ mặt quắc thước, đang đứng trước mặt em, bên ngưỡng cửa phòng khách:

- Xin lỗi cô, đây có phải là nhà ông bà Vĩnh Thái?

- Dạ thưa phải, ba mẹ cháu đi vắng cũng sắp về rồi, mời bác vào nhà chơi.

Ông cụ nhẹ gạt đầu và tự nhiên bước vào phòng khách.

Em lễ phép:

-Dạ mời bác ngồi:

Ông cụ lại gạt đầu, đưa tay kéo cao cổ áo len:

- Chà, Huế năm ni lại lạnh quá hí!

-Dạ thưa bác , bữa ni đông chí.

Ông cụ ngồi xuống ghế.

- Tôi vừa ở Saigon ra.

- Dạ, chắc Saigon trời dễ chịu hơn đây?

- Đúng đó cô, trong đó mùa ni mát dễ chịu lắm.

Ông cụ đưa mắt quan sát quanh phòng khách, em thấy ông nhìn rất lâu vào tấm hình Đức Mẹ bằng chúa Hải đồng treo giữa phòng, vầng trán ông cau lại và đôi môi mỏng mím chặt. Em đứng lên:

- Để cháu đi pha nước bác dùng.

Ông cụ khoát tay:

- Thôi, cám ơn cô. Tôi có việc phải đi gấp.

- Bác không chờ ba mẹ cháu?

- Thôi để khi khác, tôi còn ở đây lâu mà.

Ông cụ lục túi lấy ra phong thư:

- Nhờ cô đưa lại dùm thư này cho ông bà Vĩnh Thái.

Em đỡ lấy:

- Xin bác cho cháu biết quý danh, để cháu về thưa lại với ba mẹ cháu.

Ông cụ đứng dậy:

- Khỏi cần, ba mẹ cô xem thư sẽ rõ. Thôi tôi về nghe cô.

- Dạ bác về. Chiều bác đến chắc là gặp ba mẹ cháu.

- Nếu có thể được, chào cô.

Không hiểu trong lá thư đó nói gì nhưng khi xem xong, mắt ba long lên cơn giận dữ bùng bùng, nước mắt me thì ứa ra và tay chân run bầy bầy. Anh Lâm cúi lượm lá thư vừa rơi xuống đất, chị Mỹ chạy lại cùng xem, tay chị bắt đầu run run và anh Lâm ngược lên nhìn em bằng đôi mắt ái ngại. Bầu không khí nặng nề vây quanh, em lên tiếng:

- Chi rứa ba mẹ? Chi rứa anh chị?

Tức thì ba hét :

- Lâm, đưa thư cho con Mai nó coi, cho nó sáng mắt, cũng vì nó mà gia đình mình nhục nhã ê chề.

Me ôm đầu lão đảo.

- Mai ơi, me không ngờ gia đình mình nhục nhã vì con.

Anh Lâm ôn tồn:

- Ba mẹ đừng nói rứa, tội cho Mai Liên đâu phải lỗi tại nó.

Chị Mỹ cũng xen vào:

- Chỉ tại gia đình Hoàng Minh không biết điều mà thôi.

Em tròn tròn đôi mắt:

- Hoàng Minh...thư nớ của Hoàng Minh hả chị?

Chị Mỹ đưa lá thư cho em.

- Mai xem thư sẽ biết.

Kính gửi ông bà Vĩnh Thái,

Trước hết tôi xin tự giới thiệu, tôi là Hoàng Lộc thân sinh của Y sĩ Đại úy Hoàng Minh.

Theo như tôi được biết trong khoảng thời gian làm việc ở Huế, thằng Minh con tôi đã bị cô Mai Liên, con gái của ông bà, dùng nhan sắc và lời đường mật lôi cuốn nó vào vòng tình ái lãng mạn, một hành động mà con nhà nề nếp có giáo dục không bao giờ làm. Không hiểu con ông bà đã dùng ngón quyến rũ nào mà khiến thằng Minh đắm ra mê muội, từ đạo đồi vào Saigon nó cứ ra ngẩn vào ngơ và nhất định đòi cưới cho được cô Mai Liên.

Vậy tôi xin thưa cho ông bà biết, ông bà đừng nên nuôi hy vọng cô Mai Liên được vào làm dâu nhà tôi, không phải bằng một bước nhảy vọt, con gái của ông bà trở thành bác sĩ được đâu, sự việc đâu có dễ dàng như vậy. Sau khi nhận được thư này, mong ông bà hãy dạy cô Mai Liên đừng nên liên lạc thư từ với Hoàng Minh nữa, để cho nó yên tâm lập gia đình trong này. Người vợ tương lai của nó là một dược sĩ tài sắc vẹn toàn lại con nhà trâm anh thế phiệt, mong vì tự trọng mà ông bà cùng cô Mai Liên buông tha dùm con tôi.

Hoàng Lộc.

Em rũ người xuống ghế, lá thư nhàu nát trong tay, Hoàng Minh ơi, sự thật tàn nhẫn như vậy sao?

Anh vui mừng rộn ràng báo tin ba anh sắp ra Huế, nhưng ông cụ đến nhà để xin cưới em cho anh hay lãng nhục gia đình em đây? Gia đình em đâu có hèn hạ như vậy, em yêu anh chớ đâu phải ham cấp bằng của anh, tội nghiệp em lắm mà, em ngây thơ nào biết quyến rũ ai.

Ba mẹ vẫn ngồi yên trên ghế, gương mặt còn tái xanh vì giận, anh Lâm lên tiếng:

- Hừ, ông già tưởng cái bằng bác sĩ của nó là to, gia đình mình ham lắm đó.

Me tức tối:

- Nếu con Mai Liên ưa làm bà bác sĩ, nó đã nhận lời cậu Bằng từ lâu.

Ba ngã người ra ghế:

- Trời ơi, khi khổng khi không bị đồ bẩn tạt vào mặt, biết rửa mấy sông cho hết đây?

Me đứng dậy, gương mặt đanh lại:

- Thằng Hoàng Minh sắp lấy vợ ở Saigon, Mai Liên hãy hành động cho nó sáng mắt ra, con sẽ trở thành bà Y sĩ Trưởng một quân Y viện...

Anh Lâm tán thành:

- Bằng đang chờ cái gạt đầu của em, Mai Liên đôi lúc mình cũng nên dùng lý trí trong tình yêu, đừng mù quáng mà khổ đó Mai.

Trước khi bỏ vào nhà trong, ba nói với em:

- Mai Liên, con hãy suy nghĩ lại đi, nên thương ba mẹ, nên rửa dùm ba mẹ mối nhục này.

Chị Mỹ đến ngồi bên em:

- Chị ... chị không ngờ, gia đình Hoàng Minh lại tệ như rứa.

Em ôm choàng lấy chị oà khóc:

- Chị Mỹ ơi, em khổ quá!

Chị Mỹ vỗ về:

- Hãy khóc một trận rồi quên hết đi Mai.

Me cũng đến bên:

- Khóc làm chi cho mệt con, Hoàng Minh lấy vợ, thì con lấy chồng, đâu có phải trên đời này chỉ có một Hoàng Minh?

Suốt đêm hôm đó, me vào phòng ngủ với em, me an ủi, me dỗ dành, me khuyên em nên nhận lễ hỏi của Bằng nội trong tuần này. Me nói:

- Bác Phúc cứ qua nhắc chừng me mãi, con thấy gia đình cậu Bằng có tội nghiệp không? Tuy me chưa trả lời dứt khoát gì cả, bác Phúc vẫn qua nhà thăm viếng, chăm sóc, hỏi han. Đêm đêm, mẹ hằng cầu nguyện Chúa cho con được về làm dâu nhà đó, hạnh phúc biết bao.

Em chỉ biết khóc. Em sống trong bầu không khí ngột ngạt trong mấy ngày hôm sau. Anh Lâm và chị Mỹ thì không có thái độ nào rõ rệt, nhưng ba thì hư hao trông thấy, gương mặt ba đã hốc hác thêm chừng tỏ nhiều đêm ba đã thức trắng vì đau buồn.

Còn me, ngày nào me cũng khóc, me biếng ăn biếng ngủ, me nằm vùi trong phòng như người bệnh, mỗi lần em vào thăm, me lại nhìn em bằng đôi mắt ướn, nửa thất vọng nửa van lơn. Hoàng Minh ơi, em không thể chịu được nữa, em lớn lên, được cưng chiều như trứng mỏng, nâng niu như cánh hoa, em chưa báo hiếu gì được cho ba me mà đã vội gây phiền muộn cho hai người. Em phải vâng lời ba, em phải chiều ý me và...em sẽ cố quên anh. Đừng trách em, Hoàng Minh, trước cuộc tình đổ vỡ này, anh đáng trách hơn em.

Em nhận lời cầu hôn của anh Bằng. Ba tươi ngay nét mặt, me rời khỏi phòng chải lại đầu tóc rối, nhìn em bằng ánh mắt vui:

- Con gái cưng của me xử sự thật đúng.

Anh Bằng về Huế, anh mua tặng ba me một giỏ trái cây và riêng em, anh trao cho em một chiếc kẹp đôi mới:

- Đây là món quà Hà Tiên, anh đã nhờ Hoàng Oanh tặng Mai Liên cách đây gần hai năm, nhưng con bé không dám đưa vì sợ Mai Liên không nhận. Bây giờ, Mai Liên cho phép anh được phép cài lên mái tóc Mai Liên nghe.

Em không buồn mà cũng không vui, lòng em dửng dưng nguội lạnh, tim em hững hờ đón nhận hình ảnh Bằng như một định luật xót xa.

Lễ hỏi của em và Bằng đã được cử hành vô cùng trọng thể, Hoàng Oanh đi cạnh em đôi má căng hồng:

- Mai Liên ơi, bà chị dâu xinh đẹp của tao ơi!

Từ đây tao phải gọi mi bằng chị rồi đó, chẳng dám mi tao nữa kẻo anh Bằng đánh đòn.

Ba me tươi cười bên cạnh ba má Hoàng Oanh, các bạn của anh Bằng chớp ảnh lia lịa, em choáng mắt trước hàng loạt flash, anh Lâm cũng làm phó nhòm chạy tới chạy lui:

- Cười tươi lên Mai Liên, cười tươi lên Bằng...

Giữa muôn ngàn màu sắc hoa tươi, áo quần rộn rã, em quên mình là ai, em chỉ biết mình đang sống cho danh dự gia đình, mình đang mang lại hạnh phúc cho ba mẹ.

Ba ngày sau, anh Bằng trở về đơn vị, thì tối hôm đó, Hoàng Minh tìm đến thăm em. Em ngỡ ngàng nhìn lại người xưa:

- Hoàng Minh.

Hoàng Minh với mái tóc vẫn bồng bênh nghệ sĩ, gương mặt sạm nắng hằn dấu khổ đau:

- Mai Liên, thật anh không ngờ ba của anh lại tàn nhẫn như vậy. Ông cụ vừa vào lại Saigon với vẻ đắc thắng, ông cho anh biết ngón độc thủ của ông và ông nói, tao đã khai chiến và mi đừng hòng cưới được con Mai Liên.

Em dừng dưng:

- Ba anh nói đúng.

Hoàng Minh khấn khoản giải thích:

- Mai Liên, theo như lời anh báo tin, ba anh đã bằng lòng ra Huế kết thân với gia đình em để bàn đến chuyện hôn nhân giữa chúng ta. Nhưng anh không ngờ, ông cụ đã đưa anh vào bẫy, sau khi biết được địa chỉ nhà em, ông cụ sốt sáng ra Huế một mình quyết phá vỡ hạnh phúc chúng mình bằng lá thư quái ác..

Em nhếch môi:

- Anh cũng đã đọc qua lá thư đó?

- Không, anh không hề hay biết gì cả. Khi ông cụ trở vào, anh mới chứng hững, anh uất ức đến nghẹn ngào không nói được một câu. Anh nài nỉ đến gãy lưỡi mới xin được tờ phép, anh bay vội ra đây thì...- Hoàng Minh thẫn thờ nhìn em - anh gặp anh Thông nói Mai vừa làm đám hỏi với Bằng cách đây ba hôm.

Em vòng tay trước ngực, nhìn thẳng vào mắt Minh:

- Đúng rồi, Mai bây giờ là của Bằng, cũng như Minh sắp thuộc về một người con gái khác.

Hoàng Minh ngạc nhiên:

- Mai nói chi anh không hiểu?

- Ông cụ nói anh sắp cưới một cô được sĩ nào đó.

Hoàng Minh lắc đầu:

- Trời ơi, cũng chỉ tại rứa mà ba rẽ duyên con. Mai Liên, thật ra thì ba anh có ý muốn anh cưới cô gái của một ông tướng để cho anh dựa đó mà lên chức, nhưng anh cương quyết chối từ. Ông cụ giận lắm, nhưng không biết làm sao hơn bèn làm bộ bằng lòng cưới Mai để rồi...

Em ngắt lời...

- Để rồi đến lăng nhục gia đình Mai, thôi anh đừng nói nữa, tất cả đã muộn rồi. Anh về cưới cô được sĩ đó đi.

- Mai, Mai đừng khinh thường anh như rứa...Hoàng Minh nắm lấy tay em, bàn tay anh rần rỏ quen thuộc, bàn tay anh ấm cúng chở che, nhưng thôi hết rồi, chiếc nhẫn đính

hôn đã lồng vào tay em như nhắc nhở giới hạn tình cảm giữa chúng ta. Em lặng người rút tay về:

- Em đã nói muộn rồi...Mai đã thuộc về người ta rồi.

- Mai Liên, cả gia đình anh, chỉ có mỗi ông cụ phản đối, bây giờ, nếu Mai Liên bằng lòng, má anh sẽ ra...

Em lắc đầu ngao ngán:

- Thôi anh, đừng làm khổ gia đình Mai nữa.

Hoàng Minh khẩn thiết:

- Mai Liên, anh không thể nào sống thiếu em, hãy từ hôn Bằng đi Mai. Ngay sáng mai, anh sẽ đến thăm Linh mục Lê Bình và nhờ cha đứng làm chủ lễ đính hôn, anh sẽ nhắn má anh ra thăm hai bác.

- Anh Minh, anh đừng đùa chuyện tày trời rứa.

- Anh nói thật, ba đã tàn nhẫn với anh thì anh phải tự chọn lấy đường mà đi chớ.

- Anh theo đạo?

- Tôn giáo nào cũng hướng thiện cả, Mai Liên, nghe lời anh, hãy từ hôn Bằng đi.

Em ôm mặt khổ sở:

- Không thể được Minh ơi, Mai lớn lên chưa báo hiếu gì được cho ba mẹ lại gây cho ba mẹ mỗi nhục lớn, bổn phận Mai là phải gỡ lại danh dự cho gia đình bằng cách nhận lời Bằng. Đừng xúi Mai bất hiếu một lần nữa.

- Mai Liên, má anh sẽ ra xin lỗi hai bác.

Em lắc đầu:

- Hãy để yên cho gia đình Mai.

- Mai Liên, ngày mai anh đến tìm linh mục Lê Bình.

Em lắc đầu:

- Anh đừng làm phiền đến cha Bình nữa, định mệnh đã an bài tất cả rồi.

Hoàng Minh im lặng, hai tay đan chặt nhau, anh ngã lưng vào thành ghế nhìn lơ đãng lên trần nhà, em nghe anh thở dài nhẹ nhàng buồn tênh. Ngoài khung cửa, mưa nhẹ hạt dần, chỉ còn nghe những tiếng hạt mưa hắt hiu trên cành lá, chỉ còn nghe lời gió thoảng vi vu nào nề buồn qua khe cửa ray rứt tâm can.

Giọng Hoàng Minh buồn như sắp khóc:

- Mai Liên, thôi mình giã từ...

Em cố dấu tiếng nấc trong cổ họng:

- Mình giã từ...mình biệt ly...

- Mai anh đi sớm.

- Chúc anh bình an..

- Mai Liên, hãy đàn cho anh nghe lần cuối khúc hát Biệt ly...

Em như người mộng du, em bước đến bên đàn nấn phím nhả tơ, tiếng vĩ cầm của anh đâu rồi Minh ơi...

"Biệt ly, nhớ nhung từ đây, chiếc lá rơi theo heo may, người về có hay....Mấy phút bên nhau rồi thôi, đến nay bóng anh mờ khuất, người về u buồn khắp trời, người ra đi với ngàn nhớ mong..."

Em gục đầu lên phím đàn, bản đàn chưa dứt như cuộc tình không trọn vẹn như lòng em từ đây nát tan.

Hoàng Minh để tay lên vai em:

- Mai Liên....

Em ngước lên, mi em đã nhạt nhòa lệ thảm, môi em đã nếm được vị đắng tình sầu.

Em ôm mặt chạy nhanh vào phòng, gieo mình xuống nệm khóc nức lên.

Em nghe tiếng dép của mẹ dừng lại trước cửa phòng em một lát rồi đi về phía phòng khách. Tiếng mẹ vẫn vui vẻ:

- Kia cậu Minh, cậu mới ra đó à.

Hình như Hoàng Minh nán lại nói chuyện với mẹ khá lâu nhưng em không còn nghe gì cả. Ngoài vườn, gió bắt đầu thổi mạnh, sấm sét vang trời, bão tố đang lên.

Chương kết

Còn một tuần nữa em về làm dâu nhà Bác Phúc. Thiệp cưới đã in xong gửi bạn bè. Sáng nay đi phố sắm vài thứ lặt vặt, em gặp Thông, người bạn thân của Hoàng Minh.

- Kia chị Mai Liên.

- Anh Thông, lâu quá không thấy anh qua thăm anh Lâm.

- Bạn quá chị ơi. Thật là mỗi người một số, Lâm tốt số nên chỉ trực ở bệnh viện thôi chứ tôi thì đi hành quân liên miên, năm khi mười họa mới có một ngày phép phát phơ ngoài phố chơi vài ngày nhưng cũng chẳng được đi đâu xa.

Em nghĩ đến Hoàng Minh với những lần hành quân gian khổ, những lần về phép khó khăn, tự nhiên em thấy nhớ anh kỳ lạ, em hỏi Thông:

- Lâu nay anh có gặp anh Hoàng Minh không?

Thông cười:

- Tôi đóng đô hoài ở đây thì làm sao gặp được nó. Nhưng dạo này xem bộ nó chán đời lắm chị ơi!

- Răng anh biết?

Thông mở cuốn sách lấy phong thư kẹp bên trong đưa cho em:

- Nó sắp đổi về Đà Nẵng, tôi vừa nhận được thư nó, chị coi đi.

Saigon, ngày...

Thông mến,

Nhận được thư ông lâu rồi, nhưng nay mới trả lời được là tại vì mình bận đi hành quân gần hai tháng. Vừa mới về Saigon là viết thư cho ông đấy.

Chuyện tình mình coi như hoàn toàn vỡ tan, Mai Liên viện lý lẽ ông già mình làm nhục gia đình nàng nên nàng phải báo hiếu bằng cách đoạn tuyệt với mình. Nàng có lý, lỗi hoàn toàn do ông già nhưng mình phải gánh chịu.

Hôm ra Huế, đến gặp Mai Liên, mình đã đề nghị với nàng vấn đề liên lạc với cha Bình như mình đã bàn trước với ông đó, nhưng nàng không chịu, nàng không thể từ hôn Bằng để làm mất mặt ba mẹ nàng một lần nữa. Đành thôi chớ biết làm sao phải không ông?

Sau đó, mình có gặp riêng bà mẹ của Mai Liên, bà cụ vẫn vui vẻ với mình cho nên mình đánh bạo cố gắng thuyết phục bà cụ xin được cưới Mai Liên một lần nữa, trong lễ cưới có mặt má của mình và người chủ hôn sẽ là linh mục Lê Bình. Bà cụ cười tỏ vẻ thông cảm mình, nhưng sau một lát suy nghĩ, bà cụ nói: “Bây giờ chuyện đã lỡ vỡ ra rồi, con Mai Liên đã nhận lễ hỏi của người khác, nó không thể từ hôn được, tôi rất quý cậu nhưng chẳng làm sao được, chừ còn Mỹ Liên đó, nếu cậu....”

Thông, tình yêu không thể hoán vị, mình chỉ yêu có mỗi Mai Liên mặc dù Mỹ Liên quý phái lộng lẫy hơn cô em nhiều, cho nên mình đã rời Huế rạng ngày hôm sau mà quyết không trở lại nữa. Thỉnh thoảng buồn, cũng xách xe chạy lang thang và đem violon ra kéo nhưng chẳng vui mà lại còn rầu thêm nữa. Vì hể nhìn chiếc vĩ cầm lại ray rứt tiếng dương cầm của Mai Liên, rồi nhớ đến biết bao kỷ niệm thưở hai đứa còn mặn nồng. Chắc từ này mình bỏ luôn đàn quá Thông ạ.

Chán nản hết sức, định ra Đà Nẵng ở một thời gian, xa gia đình đã gây cho mình phiền muộn, thử có khuây khỏa chút nào không? Rồi đến năm bốn mươi tuổi, mình sẽ lên núi Sơn Chà kiếm miếng đất, dựng một túp lều, ở ẩn làm bạn với túi thơ bầu rượu, ông nghĩ mình có ngông không? Nhưng biết đất nước này có kịp thanh bình để mình thực hiện mộng ước đó không?

Thôi nhé chào ông, hẹn thư sau.

HOÀNG MINH

Em về đến nhà trời đã khá trưa. Mẹ đang thuê thợ quét vôi phòng khách để chuẩn bị ngày hôn lễ sắp đến.

Anh Lâm lăng xăng cùng vài người thợ khiêng chiếc dương cầm của em vào phòng trong. Thấy em, anh cười:

- Bữa bói của cô đây này, thấy anh giữ gìn cẩn thận chưa?

Mẹ âu yếm nhìn em rồi nói với anh Lâm:

- Vài bữa cô ấy lại làm phiền anh nữa đó.

- Làm phiền chi mẹ?

- Thì anh có nhiệm vụ khiêng cây đàn về nhà chồng dùm cô ấy chứ chi.

Anh Lâm búng ngón tay:

- Phiền chi mà phiền mẹ, con tình nguyện mà.

Rồi anh nói với em:

- Mai Liên nợ, Bằng nó có nói với anh, đám cưới xong, em và nó đi máy bay vào trước, rồi nó sẽ nhờ người bạn chở chiếc piano vào sau bằng đường thủy.

Gương mặt mẹ rạng ngời:

- Chà, cậu Bằng sắp xếp thật chu đáo.

Em ngồi xuống ghế, buồn rầu nhìn anh Lâm:

- Thôi lặn, đừng chờ đàn của em đi nữa.

Me ngạc nhiên:

- Răng rứa con? Đàn của con thì phải mang theo để chơi chứ?

Em nói nhỏ:

- Bán đi me, con không thích đàn nữa.

- Bậy nà - Anh Lâm xen vào - Mai đàn đã khá rồi, bỏ uổng. Vả lại, có rất nhiều người thích nghe Mai đàn lắm mà.

Em lắc đầu, cương quyết:

- Từ đây, em sẽ không đàn cho ai nghe cả. Anh Lâm, em nói thật đó, anh hỏi xem có ai cần mua piano, anh bán giùm em.

Me cản:

- Nhà mình đâu có túng thiếu đến nỗi bán đàn hả con?

Tự nhiên em bật khóc nức nở, "Hoàng Minh ơi, bản đàn hoà điệu của chúng ta từ đây lỡ phím, em sẽ không bao giờ đàn nữa khi không gian này đã vắng tiếng đàn của anh."

Anh Lâm nhìn em ái ngại, me nắm tay anh:

- Mình ra ngoài cho Mai Liên nó nghỉ, con gái sắp về nhà chồng thường buồn vui bất chợt vậy, con đừng bận tâm làm chi.

Buổi trưa không có nắng. Mây chùng thất thểu....

Hết